

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

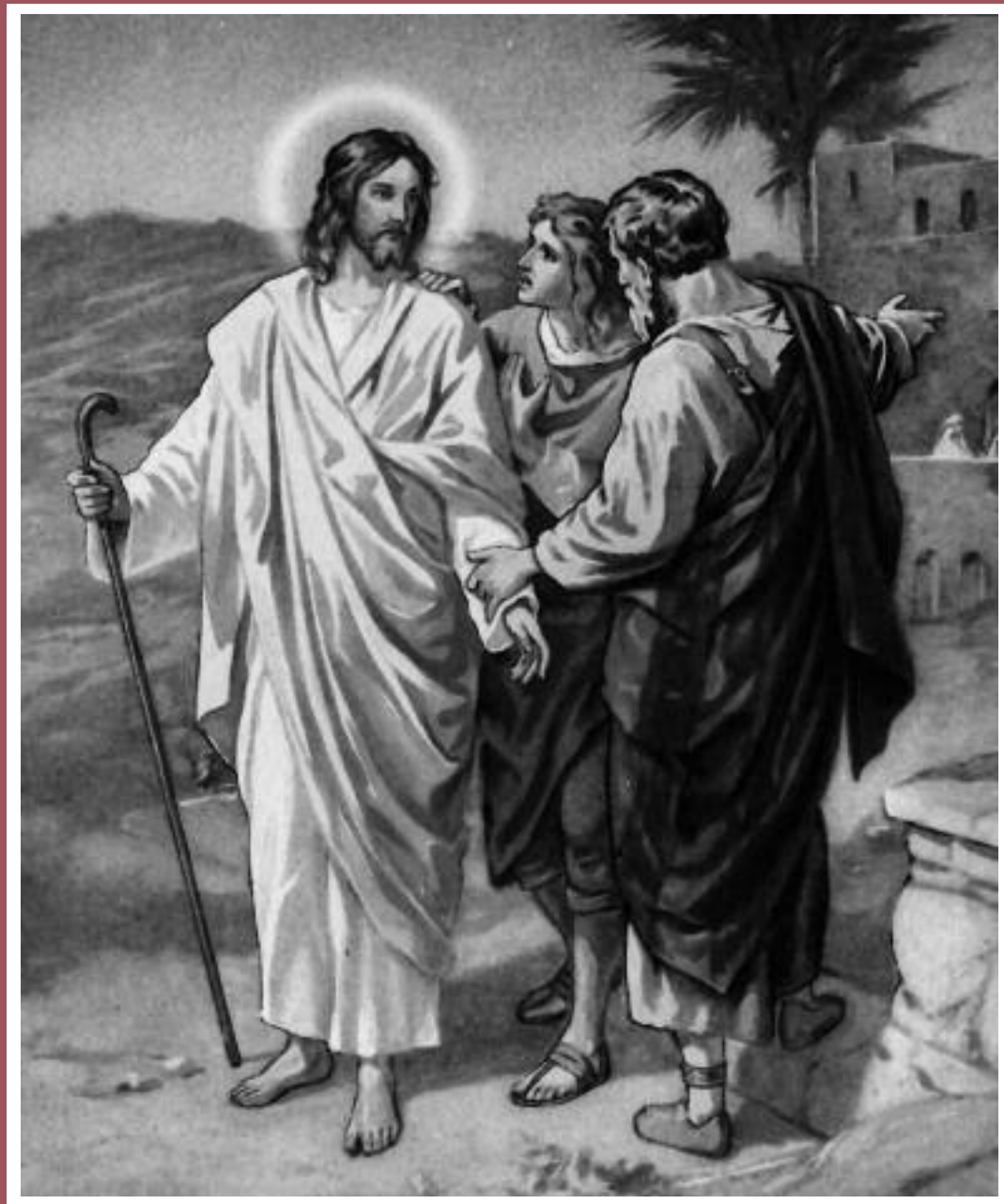
ΤΕΥΧΟΣ ΑΡ. 37

κωδικός 7109

ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2010

Χριστός Ανέστη!

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

τ. 37, ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2010
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ
ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ - ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ τηλ. 26340 - 44.391
e-mail: agnektar@otenet.gr και
info@agiosnektarios-monastery.gr
site: www.agiosnektarios-monastery.gr

ΕΚΔΟΤΡΙΑ συμφ. με τό Νόμο:
ΜΟΝΑΧΗ ΝΙΚΟΔΗΜΗ
ΚΑΛΛΙΤΕΧ. ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ-ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ:
ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ:
Letra, ΤΖΟΥΒΑΡΑΣ ΒΑΣΙΛΗΣ, Ήλιούπολη

ΚΩΔΙΚΟΣ: 7109

**ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ
τηλ. 26340-44.391 (9-2 πρωί & 6-9 απόγ.)**

Τό περιοδικό αυτό ξεκίνησε την πορεία με στόχο
την κατά Θεόν βοήθεια όλων μας.
Κρατάτε στα χέρια σας τό 37ο τεύχος.
Θέλουμε ταπεινά νά σᾶς ενημερώσουμε ότι:

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΔΩΡΕΑΝ.

Όσοι προαιρετικά επιθυμείτε νά βοηθήσετε στά
ἔργα τῆς Μονῆς, καθώς καί στήν ἔκδοση αὐτοῦ
τοῦ περιοδικοῦ, μπορεῖτε νά μᾶς ἀποστέλλετε
τήν βοήθειά σας μέ τήν ταχυπληρωμή πού ἐσω-
κλείουμε ἤ μέ κατάθεση στήν Ἑθνική Τράπεζα
στόν λογαριασμό 426/440265-04.

(γιά τό ἐξωτερικό στό
No GR 520110426000042644026504
SWIFT:ETHNGRAA) δίνοντας καί τό ὄνομά σας.
Κατόπιν ενημερώστε μας τηλεφωνικά γιά νά λά-
βετε τήν σχετική ἀπόδειξη.

*Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμά
Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νεκταρίου*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

**ΠΑΣΧΑ ΚΥΡΙΟΥ
ΠΑΣΧΑ! 4**

**ΓΝΩΡΙΣΟΝ ΜΟΙ:
ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ Η
ΑΓΑΠΗ ΜΑΣ 8**
Ἀγάπη γιά τόν Ἰησοῦ
καί διά τοῦ Ἰησοῦ

**ΜΟΝΑΔΙΚΕΣ
ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ:
ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ
Π. ΕΥΣΕΒΙΟΣ
ΒΙΤΤΗΣ 20**

Ἐξόφυλλο: Ἡ πορεία πρὸς Ἐμμαοῦς, ὅπου ὁ Κύριος ἐφανίστηκε
μετά τήν Ἀνάσταση στους μαθητές Λουκά καί Κλεόπα.

**5 ΑΦΙΕΡΩΜΑ:
ΖΩΟΔΟΧΟΣ ΠΗΓΗ & τό
θαυματουργό ἄγισμα στό
Μπαλουκί**

**18 ΟΥΡΑΝΙΟΙ
ΑΝΘΡΩΠΟΙ:
Ὁ Ἅγιος ΤΟΥΝΟΜ
ὁ πρόην ἐμίρης πού
ἔγινε ἅγιος**

**24 ΜΕ ΛΟΓΙΑ ΑΠΑΛ:
ΘΑΥΜΑΣΤΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ**

Αγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ μας “Μοναχική Ἐκφραση”

Χριστός Ἀνέστη ἀδελφοί μου! Καί πλήρωσε ἀκριβά τή σωτηρία μας... «Διά τοῦ Τιμίου Σου αἵματος, ἐξηγόρασας ἡμᾶς». Μέ τό Ἄχραντο Αἷμα Του, πού κύλησε πάνω ἀπ’ τό Σταυρό. Καί μεῖς χαιρόμαστε καί εὐχόμαστε Χριστός Ἀνέστη. Ἀκριβοπληρωμένη χαρά ἡ χαρά τῆς Ἀναστάσεως. Χαρά πού ἔχει μέσα της καί λύπη, γιατί δέν ξεχνᾶ ἀπό πού προήλθε. Ἀπό τόν πόνο τοῦ Σταυροῦ... Σταυροπληρωμένη χαρά. Ἴσως μερικοί ἀπό ἐμᾶς, φέτος, νά βίωσαν τό Πάσχα πάνω στό Σταυρό. Ἴσως σωματικά καί τήν ὥρα τῆς Ἀνάστασης νά εἶχαν παρέα τόν πόνο πού τοὺς γύριζε πίσω στη Μεγάλη Παρασκευή. Ἄραγε τό φτωχό μας τό μυαλό τί θά’ λεγε γι’ αὐτούς, ὅτι ἀναστήθηκαν ἡ ὄχι; Ὅτι ἐνωσαν τήν χαρά τῆς Ἀναστάσεως ἡ ὄχι; Ἀδελφοί μου, Χριστός Ἀνέστη καί γιά κείνους! Χριστός Ἀνέστη καί γιά ὅσους ἦταν στό κρεββάτι του πόνου, Χριστός Ἀνέστη καί γιά τοὺς λυπημένους, τοὺς κατατρεγμένους, τοὺς φυλακισμένους, τοὺς ἀνήμερους καί τοὺς καταθλιμένους. Καί ἡ Ἀνάσταση γι’ αὐτούς, ἀνέστησε ἐλπίδα γιά νά συνεχίσουν νά Τόν δοξάζουν Ἀναστημένο καί πάνω ἀπ’ τό σταυρό τους. Τοὺς γέμισε μέ μιάν ἄλλη χαρά πού ἐμεῖς δέν ὀνομάζουμε χαρά, γιατί μπερδέψαμε τοὺς ὄρους, χωρίς νά βρίσκουμε ἄκρη...

Καί κάποιοι ἀπό ἐμᾶς -ὡ πόσο ξεγελιόμαστε- ὅταν μπερδεύουμε τήν χαρμολύπη τῆς Ἀνάστασης, τήν σταυροπληρωμένη χαρά, μέ κάποια νόθα χαρά, ψεύτικη, προσωρινή, πού δείχνεται σέ ἐξωτερικές ἐκδηλώσεις μιᾶς χαρούμενης διάθεσης, μέ γέλια καί χορούς καί πανηγύρια. Αὐτή ἡ λίγη καί λαθραία χαρά, μόλις ὁ ἥλιος θά κρυφτεῖ στή Δύση του, μόλις ἡ γιορτή τελειώσει, τό νταβαντούρι κοπάσει καί μαζί τό τραπέζι καί τό φαγοπότι, τελειώνει κι αὐτή καί σβήνει, χάνεται. Αὐτή ἡ ἔρημη χαρά στολιζέται μέ τά καλά της γιά νά κρύψει τήν ἀσχημία της καί μόλις ἀκούσει τό Χριστός Ἀνέστη, φεύγει ἀμέσως, σάν νά μήν θέλει νά τ’ ἀκούει πιά, μιᾶ φορά καί φτάνει... Αὐτή ἡ χαρά ἀδελφοί μου δέν λέγεται χαρά. Δέν ἔχει ἴχνος χαρᾶς, οὔτε νόημα στήν καρδιά ἀφήνει. Μόλις πάρει τά ἱμάτιά της καί φύγει, ἀφήνει μόνη τήν ψυχή νά ὀνομάζει τήν ἀπάτη πού ζεῖ «καθημερινότητα» καί τό Πάσχα «διακοπές γιά λίγο γλέντι»... «Μπρός, τελείωσε ἡ παράσταση», σοῦ λέει. «Πίσω στά ἴδια», σάν νά μήν ἔγινε τίποτα. Σάν νά μήν Ἀνέστη ὁ Χριστός...

Ἀδελφοί μου, «στώμεν καλῶς!» καί «ἀναστηθῶμεν καλῶς!» Λίγο πρὶν, ἤμασταν συντετριμμένοι κάτω ἀπ’ τό Σταυρό Του. Ἄς μήν ἦταν τόσο φτηνή ἡ παρουσία μας ἐκεῖ, ἄς μήν ἦταν τόσο ἄγευστα τά δάκρυά μας. Ἄς Τοῦ δείξουμε ὅτι δέν μείναμε ἀπλοί θεατές τοῦ Πάθους, πού λίγο μετά τήν Ἀνάσταση ἐξαφανίστηκαν καί ξέχασαν ὅτι Χριστός Ἀνέστη. Ἄς ἀποδείξουμε στόν Κύριο ὅτι δέν μείναμε στήν Κυριακή τῶν Βαΐων, ἀλλά βαδίσαμε δίπλα Του, Τόν ἀνακουφίσαμε, σπογγίσαμε τό θεϊκό Του Αἷμα καί τό δάκρυ, σάν τήν Κυρά τῆ Βερονίκη, δίνοντάς Του τήν καρδιά μας γιά μανδήλι, ἐκεῖ πού ἀποτύπωσε τό Πρόσωπό Του...

Ὅλες αὐτές τίς μέρες, τίς σαράντα μέρες τοῦ «Χριστός Ἀνέστη», ὁ Κύριος ἐγγύς, Ἀναστημένος περιμένει νά πεῖ τό «Χαίρετε!» καί στήν ψυχή μας. Ἄς ἀποδείξουμε στόν Κύριο τήν ἀγάπη μας, ὅπως Ἐκεῖνος χάρισε στό Θωμᾶ τά τεκμήρια της δικῆς Του Ἀγάπης, πού ὅμοιά της δέν μπορεῖ κἄν νά συλληφθεῖ ἀπό τόν ἀνθρώπινο νοῦ. Ἄς ἀναζητήσουμε τόν Ἀναστημένο Ἰησοῦ στήν δική μας τήν πορεία πρὸς «Ἐμμαούς», σ’ αὐτήν τήν πρόσκαιρη, ἐπίγεια ἐξορία. Ἄς κλάψουμε ἔξω ἀπ’ τόν ἄδειο τάφο, τό κενό μνημεῖο τῆς ψυχῆς μας ἴσως, γιά νά συναντήσουμε τό Ἀναστημένο Σῶμα Του στό Ἅγιο Ποτήριο. «Ραββουνί», ἄς ἀναφωνήσουμε! «Ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου!» Λοιπόν, «ἄγωμεν, σπεύσωμεν!» γιατί **Χριστός Ἀνέστη...**

Γερόντισσα Μόνικα
καί αἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφαί

Ἀπό τό Μοναστήρι τῶν Ἁγίων μας Νεκταρίου καί Φανουρίου, διανύσαντες κι ἐμεῖς τήν ἀγία καί Μεγάλη Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν καί Φθάνσαντες στήν Ἁγία Ἀνάσταση, ἐπιθυμοῦμε νά στείλουμε σέ ὅλους ἐσᾶς τίς πό θερμές εὐχές μας, γιά τίς Ἁγίες ἡμέρες τοῦ Πάσχα, εὐχόμενες ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μας νά εἶναι μία καθημερινή βιωματική ἀνάσταση τῆς ψυχῆς μας καί ὁ πνευματικός μας ἀγῶνας νά ἀποτελεῖ μία ἀκατάπαυστη σταυροαναστάσιμη πορεία τῆς ψυχῆς μας πρὸς τήν κάθαρση ἀπό τά πάθη καί τίς ἀμαρτίες καί τόν φωτισμό ὑπό τοῦ Ἁγίου Φωτός, γιά νά ὀδηγηθοῦμε στήν ποθεινή μας θέωση. Ἐκεῖ πού ὁ Ἀναστημένος Ἰησοῦς μᾶς περιμένει γιά νά γευθοῦμε μαζί Του τοῦ γεννήματος τῆς ἀμπέλου.

Ἄς ἐνώσουμε ὅλοι μαζί τίς προσευχές μας γιά τήν ἐπίτευξη τοῦ τελικοῦ μας σκοποῦ, τῆς διαπαντός ἐνώσεώς μας μετὰ τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ μας.

Μέ εὐχές καί ἀγάπη Χριστοῦ Ἀναστάντος
Γερόντισσα Μόνικα καί οἱ ἐν Χριστῶ ἀδελφές

Η ΖΩΟΔΟΧΟΣ ΠΗΓΗ

καί τό θαυματουργό άγίασμα στό Μπαλουκλί

του Σεβασμιωτάτου
τ. Μητροπολίτου Φλωρίνης
κ. Αύγουστίνου Καντιώτη

ήμέρα του Πάσχα. Τό Τριώδιο (10 εβδομάδες, δηλαδή 70 ημέρες), προηγείται της Κυριακής του Πάσχα, τό δέ Πεντηκοστάριο (7 εβδομάδες, δηλαδή 50 ημέρες) ακολουθεί. Οί έορτές αυτές ονομάζονται κινητές, γιατί δέν έχουν σταθερά ήμερομηνία, έν αντιθέσει μέ τίς άλλες έορτές του εκκλησιαστικού έτους που έχουν σταθερά ήμερομηνία και λέγονται ακίνητες. Τών κινητών έορτών ή ήμερομηνία κάθε χρόνο αλλάζει. Έξαρτάται από την ήμερομηνία του Πάσχα. Όταν τό Πάσχα είναι πρώιμο, έρχονται κι αυτές ένωρίτερα, όταν τό Πάσχα είναι όψιμο, αυτές έρχονται αργότερα.

Η έορτή της Ζωοδόχου Πηγής, έορτάζεται την Παρασκευή της Διακαινησίμου, δηλαδή την εβδομάδα που ακολουθεί άμέσως μετά τό Πάσχα. Μετά την Άνάσταση είναι ή πρώτη έορτή του Πεντη-

κοσταρίου. Έορτάζεται την ώραία έποχή της άνοιξης μέσα στό κλίμα της πασχαλινής χαράς και αγαλλιάσεως.

Η Ζωοδόχος Πηγή είναι μία έορτή προς τιμή της Παναγίας, δέν έχει σχέση μέ τή ζωή της Υπεραγίας Θεοτόκου, όπως οι άλλες γνωστές θεομητορικές έορτές, λόγου χάριν τά Εισόδια, ό

Σήμερα αγαπητοί μου, ή Έκκλησία μας έορτάζει την έορτή της Ζωοδόχου Πηγής. (Παρασκευή της Διακαινησίμου). Η έορτή αυτή ανήκει στις λεγόμενες κινητές έορτές του εκκλησιαστικού έτους. Κινητές λέγονται οι έορτές του Τριωδίου και του Πεντηκοσταρίου, που έχουν ως κέντρο την

Ευαγγελισμός, ή Κοίμησις τῆς Θεοτόκου. Ἡ ἑορτή αὐτή ἔχει σχέση μέ τίς θαυμαστές ἐπεμβάσεις τῆς Παναγίας πρός σωτηρίαν δυστυχῶν καί ταλαιπώρων ἀνθρώπων πού τήν ἐπικαλέσθηκαν μέ πίστη. Ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ μᾶς ὑπενθυμίζει τά θαύματα πού ἔκανε ἡ Παναγία σέ ἕνα ὀρισμένο Νόο τῆς στόν τόπο ἐκεῖνο πού προκαλεῖ τή συγκίνηση κάθε Ἑλληνα.

Ἀπό ποῦ ἔχει τήν ἀρχή τῆς ἑορτῆς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς; Ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ ἀρχίζει τό πρῶτον ἀπό μία λεπτομέρεια, μία ἀσήμαντη θά ἔλεγε κανεῖς λεπτομέρεια. Ὅλα τά μεγάλα γεγονότα τῆς Ἱστορίας, ἀλλά καί τά γεγονότα τῆς προσωπικῆς μας ζωῆς, ἀν ἐξετάσουμε, θά βροῦμε νά προέρχονται ὅλα ἀπό κάποια λεπτομέρεια. Ὅρισμένες λεπτομέρειες τῆς ζωῆς μας, τοῦ ἔθνους μας, τῆς Ἱστορίας, τῆς ἀνθρωπότητος, ἔχουν μεγάλη σπουδαιότητα. Ποιά εἶναι ἡ λεπτομέρεια, ἀπό ὅπου ἀρχίζει ἡ ἑορτή τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

Πρὶν ἀπό 1500 περίπου χρόνια σέ κάποια ἐσοχή τῆς Κωνσταντινουπόλεως, κάπου ἐκεῖ σέ

ἕναν ἔρημο δρόμο, ἕνας δυστυχισμένος ἄνθρωπος, φώναζε «βοήθεια!». Κανεῖς δέν τόν ἄκουγε, καμιά σημασία δέν τοῦ ἔδιναν στόν ἔρημο ἐκεῖνο τόπο. Πέρασε ὅμως ἀπό τό σημεῖο ἐκεῖνο ἕνας ἄνθρωπος σπλαχνικός, πού εἶχε καρδιά μέ ἀγάπη. Ἄκουσε τή φωνή τοῦ δυστυχισμένου, πού ζητοῦσε βοήθεια καί ἔσπευσε νά τόν βρεῖ καί νά τόν βοηθήσει ὅσο μπορούσε. Τόν βρῆκε σέ ἐλεεινὴ κατάσταση.

Ἦταν τυφλός καί ἔμενε ἐκεῖ. Κάποιοι τόν εἶχε πετάξει στόν ἔρημο ἐκεῖνο τόπο καί τόν εἶχε ἀφήσει ἀσπλάχνως μόνο του. Ὁ τυφλός εἶχε μέρες νηστικός, πεινασμένος καί διψασμένος. Ὁ εὐσπλαχνος ἄνθρωπος πού τόν βρῆκε, τόν πήρε ἀπό τό χέρι καί τόν χειραγώγησε. Ὁ τυφλός τοῦ λέει:

Ἔχω μέρες νά πιῶ νερό, σέ παρακαλῶ νεράκι θέλω.

Ἐκεῖνος ἔφαξε. Μπήκε σ' ἕνα δάσος. Προχώρησε γιά νά βρεῖ πηγὴ. Δέν βρῆκε. Τότε ἀκούει μιὰ φωνή, μιὰ μυστηριώδη φωνή.

Δέν χρειάζεται ν' ἀγωνιάς. Τό νερό εἶναι κοντά. Προχώρει καί θά τό βρεῖς.

Προχώρει ἀρκετό διάστημα μέσα στό δάσος, ἀλλά καί πάλι δέν βρῆκε καθόλου νερό. Ἀκούει ξανά τή φωνή.

Μὴν ἀπογοητεύεσαι. Προχώρει καί θά βρεῖς.

Προχώρησε λίγο ἀκόμα μέσα στό δάσος. Καί τότε ἐκεῖ βρίσκει ἕνα γάργαρα δροσερό νερό. Ἔδωσε στό διψασμένο νά πιεῖ. Ὁ τυφλός ἤπιε καί εὐφράνθηκε.

Τότε ἄκουσε πάλι τή φωνή.

Πλύνε τοῦ λέει τά μάτια πού εἶναι τυφλά καί τότε θά μάθεις ἀμέσως ποιά εἶμαι Ἐγώ πού κατοικῶ ἐδῶ ἀπό πολλά χρόνια.

Πράγματι, τοῦ ἔπλυνε τά μάτια καί ὁ τυφλός εἶδε τό φῶς του, ἔγινε ἀμέσως καλά μέ τή βοήθεια τῆς Παναγίας πού φανέρωσε ἔτσι τή Ζωοδόχο Πηγὴ τῆς.

Ἄς μή πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους. Ἐμεῖς πιστεύουμε ὅτι πέρα τῆς ὕλης συμβαίνουν γεγονότα τεράστια, τά ὁποῖα ἐμεῖς ὀνομάζουμε θαύματα, οἱ δέ ἄλλοι τά ἐμπαίζουν καί τά κοροϊδεύουν. Ἄλλ' ἐμεῖς πιστεύουμε στά θαύματα τά ὁποῖα κάνει ὁ Θεός καί ἡ Παναγία.

Μετά λοιπόν τί ἔγινε; Ποιός ἦταν αὐτός ὁ εὐσπλαχνος ἄνθρωπος; Μιά λεπτομέρεια δέν εἶναι αὐτή τῆς ζωῆς; Ἀλλά ἀκούστε τή συνέχεια. Αὐτός

πού έκανε τήν αγαθή αὐτή πράξη ἦταν ἕνας ἀγνωστος καί ἀσήμαντος στή Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία. Μικρός, τιποτένιος, ἀσήμαντος ἄνθρωπος πού κανεῖς δέν τόν ἤξερε καί κανεῖς δέν ἔκανε λόγο γι' αὐτόν στά σαλόνια τῆς Κωνσταντινουπόλεως οὔτε πουθενά ἄλλοῦ. Ἦταν ἕνας ταπεινός ἄνθρωπος μακέλλης στό ἐπάγγελμα, δηλαδή κρεοπώλης. Ἦταν ὁ Λέων. Ποίος Λέων; Ὁ μετέπειτα Αὐτοκράτωρ Λέων ὁ Α' ὁ Θράξ, ὁ λεγόμενος καί

Μακέλλης (457-474). Ὅσοι διαβάζουν ἱστορία ξέρουν ὅτι αὐτός ἦταν ἕνας ἀπό τούς ἐνδόξους βασιλεῖς, διότι κατετρόπωσε τούς Γότθους. Ἦταν ἀγαθός καί πρᾶος.

Αὐτόν λοιπόν τόν ταπεινό καί φιλεύσπλαχνο ἄνθρωπο, ἡ θεία πρόνοια τόν πῆρε ὕστερα ἀπό λίγα χρόνια ἀπό τή θέση τοῦ κρεοπώλου καί τόν ἔκανε Αὐτοκράτορα τῆς μεγαλυτέρας Αὐτοκρατορίας τοῦ τότε κόσμου, τοῦ Βυζαντίου, πού ὡς φάρος ἐπὶ χίλια χρόνια, εἰς πείσμα τῶν δαιμόνων, ἐφωταγώγησε ὁλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα.

Ὁ Λέων, ὅταν ἔγινε Αὐτοκράτωρ, δέ λησμόνησε τό περιστατικό αὐτό. Θυμήθηκε τή λεπτομέρεια αὐτή τῆς ζωῆς του, ἔσπευσε στόν τόπο ἐκεῖνο καί ἀνοικοδόμησε ἐκεῖ μεγάλο Ναό πρός τιμήν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Καί κάτω, στά ὑπόγεια τοῦ Ναοῦ αὐτοῦ, ἀνέβλυζε γάργαρο καί κρυστάλλινο νερό, τό ὁποῖο ἦταν θαυματουργό. Στόν τόπο αὐτό πού λεγόταν Μπαλουκλί, συνέρρεαν χιλιάδες ἄνθρωποι ἀπ' ὅλα τά μέρη τῆς Αὐτοκρατορίας. Καί εἶναι γεγονός, δέν εἶναι ψέμματα, ὅτι ἡ πηγὴ αὐτή ἔκανε μεγάλα καί σπουδαῖα θαύματα. Ἁγιασμένο νερό βγαίνει ἀπό τή γῆ καί θαυματουργεῖ. Ἀκόμη καί Τοῦρκοι καί Τουρκάλες πηγαίνουν στήν ἐκκλησία αὐτή τῆς Κωνσταντινουπόλεως, παίρνουν ἁγιασμένο νερό καί θεραπεύονται.

Ὁ Ναός τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς γκρεμίστηκε ἐκ θεμελίων κατ' ἐπανάληψιν καί ἀνοικοδομήθηκε πάλι ἀπό εὐσεβεῖς Αὐτοκράτορες καί ἰδίως ἀπό τόν ἐνδοξο Αὐτοκράτορα Ἰουστινιανό. Ὁ Ναός αὐτός ἔχει ἱστορία, εἶναι ἱστορικός. Ὑπάρχει ἀκόμη καί σήμερα. Σέ ὄσους ἐπισκέφθηκαν τήν Κωνσταντινούπολη ὁ Ναός αὐτός εἶναι γνωστός ὡς ὁ Ναός τοῦ Μπαλουκλή, στόν ὁποῖο πρό ἐτών, τό 1955, βέβηλοι Τοῦρκοι εἰσώρμησαν καί δέν μπορῶ νά ἐκφράσω τί βεβηλώσεις ἔκαναν.

Αὐτό εἶναι τό ἱστορικό τοῦ Ναοῦ αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος σώζεται μέχρι καί σήμερα καί συνδέεται μέ τήν ἱστορία τοῦ γένους μας.

Ὅπως στό Μπαλουκλί ἐορτάζουν τήν ἡμέρα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καί ὁ ναός ἐκεῖνος τῆς Θεοτόκου εἶναι πηγὴ θείων δωρεῶν, ἔτσι νά πιστεύουμε ὅτι καί κάθε ἐκκλησία πού ἔχει Ὁρθόδοξο παπᾶ καί λειτουργεῖ καί τελοῦνται τά ἅγια μυστήρια εἶναι μιά Ζωοδόχος πηγὴ.

Στήν Ἐκκλησία τρέχει τό νερό τό ἀθάνατο τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τό νερό αὐτό ξεδιψᾷ. Σβῆνει τή μεταφυσική δίψα τοῦ ἀνθρώπου.

Στήν Ἐκκλησία ἐπίσης τρέχει τό νερό τό ἀθάνατο τῆς θείας χάριτος πού πηγάζει ἀπό τήν ὑπέρτατη θυσία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τό νερό αὐτό θεραπεύει. Δίνει τήν ὑγεία στίς ἀνάπηρες καί τραυματισμένες ψυχές, διά πρεσβειῶν τῆς Παναγίας. Ἀμήν.

www.orthodoxanswers.gr/zoodoxos_pigi

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ Η ΑΓΑΠΗ ΜΑΣ

Ἀγάπη γιά τόν Ἰησοῦ καί διά τοῦ Ἰησοῦ.

τοῦ μακαριστοῦ Ἱερομονάχου Εὐσεβίου Βίττη

Αγάπη καθαρή γιά τόν Ἰησοῦ καί ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀνθρώπους διά τοῦ Ἰησοῦ ἐγγυᾶται τήν ἀπαλλαγὴ τῆς ἀπὸ κάθε ἐγωιστικό στοιχείο, χωρὶς τήν προσδοκία ὅποιασδήποτε ὠφέλειας, ὑλικῆς ἢ πνευματικῆς ἐκ μέρους τῶν ἄλλων, ἔστω καί ἐνός «εὐχαριστῶ», ἔστω καί μέ εἴσπραξη πικρίας ἀντί εὐγνωμοσύνης ἢ ἀκόμη καί προδοτικῆς συκοφαντίας γιατί αὐτό σημαίνει μίμηση τῆς ἀγάπης τοῦ Ἰησοῦ, πού ἀγά-

πησε πρῶτος Αὐτός τήν ἐκκλησία χωρὶς νά ὑπολογίσει καθόλου τόν ἑαυτόν Του θυσιαζόμενος πρὸς χάριν τῆς. Μόνον ἡ ἀγάπη κατὰ μίμηση καί χάριν τοῦ Χριστοῦ μπορεῖ νά εἶναι ἀπαλλαγμένη ἀπὸ κάθε στοιχείο ὠφελιμοῦ καί ἐγωισμοῦ. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἀγάπησε καί ὡς ἄνθρωπος πλήρως καί τελείως τόν Οὐράνιο Πατέρα Του καί δέχθηκε τήν πλήρη ὑποταγή στό θέλημά Του «γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θά-

νάτου, θανάτου δέ σταυροῦ». Καί μέ τόν τρόπο αὐτό ἀποτελεῖ τό αἰώνιο καί ἀνυπέρβλητο παράδειγμα τῆς τέλει ἀγάπης, ὄχι μόνον ὡς Θεός Λόγος τοῦ Πατρός, αὐτό εἶναι αὐτονόητο, ἀλλά καί ὡς ἄνθρωπος, ἔχοντας τήν τέλεια ἀνθρώπινη φύση. Ἐπομένως ἂν θέλουμε νά εἶμαστε πραγματικοί ἀκόλουθοι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, πρέπει νά μαθητεύουμε πάντα παρά τούς πόδας Του γιά νά μαθαῖνουμε ὄλο καί περισσότερο καί συνεπέστερα νά ἀγαποῦμε πάντοτε, ὅπως Αὐτός ὁ, τι κι ἂν μᾶς κοστίσει, ἀφοῦ τό ἔργο αὐτό θέλησε νά ἀσκεῖται ἀδιάλειπτα καί πάντοτε καί στή γῆ καί στόν οὐρανό. Γιατί ἡ «ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει». (Α΄ Κορινθ. 13' 8), ἀφοῦ εἶναι αἰώνια καί ὁ ἴδιος ὁ Θεός εἶναι ἀγάπη (Α΄ Ἰωάνν. 8' 8).

Ἀγάπη καί αὐτογνωσία

Ἀσφαλῶς, ὡς ἀγωνιζόμενοι χριστιανοί νιώθουμε μέσα μας τή λαχτάρα γιά ἀγάπη πρὸς τούς ἄλλους. Ἀσφαλῶς μᾶς συγκινεῖ ἡ σκέψη νά ἀγαποῦμε τόν ἕνα ὅπως ὄλους μαζί καί ὄλους ὅπως τόν ἕνα. Μεγάλος αὐτός ὁ πόθος, ἂν ὑπάρχει μέσα μας καί ἴσως εἶναι τό πιό μεγάλο ἐπιδιωκτέο τέλος. Ὅμως δέν πρέπει νά λησμονοῦμε τήν πραγματικότητά μας, ποιοί ἀκριβῶς εἶμαστε, ποιά εἶναι ἡ φυσική μας κατάσταση, προτοῦ ἐπιχειρηθεῖ ἡ ἐν Χριστῷ μεταμόρφωσή μας στό καμίνι τῆς ἀγάπης γιά τόν ἴδιο καί διά μέσου Του γιά τούς ἀδελφούς μας συνανθρώπους.

Συχνά, μιλώντας γιά ἀγάπη, λησμονοῦμε τό ἔδαφος, στό ὁποῖο αὐτή φυτρώνει. Γι' αὐτό συμβαίνει ἐτοῦτο τό παράδοξο, ἐνῶ ὁ πόθος μας γιά ἀγάπη μπορεῖ νά εἶναι πολύ μεγάλος, ὅμως ὁ τόπος, ὅπου πρέπει νά ἀναπτυχθεῖ, ἡ καρδιά μας δηλαδή, πού τήν πλημμυρίζει αὐτός ὁ πόθος, συμβαίνει νά εἶναι ἐντελῶς ἀκατάλληλος γιά ἕνα τέτοιο οὐράνιο φυτό. Μέ τόν τρόπο αὐτό, μπορεῖ νά «ῶδίνη ὄρος καί νά τίκτη μῦν», νά παρουσιάζεται δηλαδή μιὰ πολύ μεγάλη δυσαναλογία ἀνάμεσα σέ αὐτό, πού ποθοῦμε καί σέ αὐτό, πού θέλουμε νά πραγματοποιήσουμε. Πρώτιστο ἔργο μας μέ ἄλλα λόγια εἶναι, προκειμένου νά ἐξασκήσουμε ἔργο ἀληθινῆς ἀγάπης, νά ἀναγνωρίσουμε καί νά συνειδητοποιήσουμε τήν πνευματική μας ποιότητα, ποιοί δηλαδή εἶμαστε στήν πραγματικότητα. Ἡ

ἀληθινή γνώση τοῦ ἑαυτοῦ μας καί ἡ εἰλικρίνεια ἐναντί του θά μᾶς πείσει, ὅτι βασικά ἔχουμε μιὰ σχεδόν ἀκατανίκητη τάση νά ἀναζητοῦμε φανερά ἢ ὄχι, συνειδητά ἢ ὄχι, θεληματικά ἢ ὄχι, τόν ἴδιο τόν ἑαυτόν μας διά μέσου τῆς ἀγάπης μας πρὸς τούς ἄλλους. Μπορεῖ νά ἀναζητοῦμε τή δική μας συναισθηματική εὐφορία καί μιὰ συγκινησιακή ἔκσταση, μιὰ εὐχαρίστηση προσωπική μόνο μέσω τῆς ἀγάπης, πράγμα, πού ἄλλοι θά ἐπεδίωκαν μέ ἄλλα μέσα. Καί τό ἐρώτημα εἶναι: κάνουμε τά ἔργα τῆς ἀγάπης καί γενικά ἀγαποῦμε, γιά νά ἱκανοποιοῦμε τόν ἑαυτόν μας μέ τό εὐάρεστο συναίσθημα, πού αὐτή δημιουργεῖ, καί αὐτό θέλουμε μόνο καί ὄχι τή χαρά καί τήν εὐτυχία τοῦ ἄλλου; Καί μπορεῖ ἔτσι νά κάνουμε τό ἔργο τῆς ἀγάπης πχ. μόνο γιά νά ἀκοῦμε εὐχαριστίες, γιά νά μᾶς ἀναγνωρίζουν ὡς εὐεργέτες, γιά νά κάνουν λόγο γιά ἐμᾶς, καί νά ἀποφεύγουμε δύσκολες περιπτώσεις ἀγάπης καί κόπους καί θυσίες, πού δέν πρόκειται νά ἀναγνωρισθοῦν. Γι' αὐτό πρέπει νά μάθουμε καί νά κάνουμε φρόνημά μας, πώς **τό κύριο χαρακτηριστικό τῆς ἀγάπης εἶναι ἡ αὐτολησμοσύνη καί τό «μη ζητεῖν τά ἑαυτῆς»**. Γι' αὐτό ἄλλωστε συνιστᾶ ὁ Κύριος τό «μη γνώτω ἡ ἀριστερά (μας) τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ» μας καί τήν ὅσο γί-

νεται μέ περισσότερη έπιμέλεια «έν τῷ κρυπτῷ» διενέργειά της.

Άγάπη καί έσωτερικά πάθη

Ή άληθινή άγάπη άπαιτεί γιά τήν έξάσκησή της κατά τό θέλημα τοῦ Κυρίου έσωτερική καθαρότητα, μέ άλλα λόγια άπαλλαγή άπό τά πάθη, πού άποτελοῦν τήν «παλαιότητα» καί τήν άκαθαρσία τῆς ψυχῆς καί μολύνουν κάθε ένέργειά μας, άκόμη καί τήν πιό εὐγενική κατ' άνθρωπον. Καί αυτό σημαίνει διαρκή άνίχνευση τοῦ έσωτερικοῦ μας καί άνακάλυψη ὄλων τῶν άρνητικῶν στοιχείων, πού κρύβονται έπιμελῶς μέσα μας. Ή άυτοξέταση θά μάς πληροφορήσει γιά τήν ύπαρξη τῶν άρνητικῶν στοιχείων τῆς παλαιότητός μας, ὅπως εἶναι ἡ έγωιστικότητα καί ἡ άυτοφιλία ἡ φιλαυτία. Καί γι' αυτό έχουμε άνάγκη τοῦ θείου φωτισμοῦ, πού μάς άποκαλύπτει καθαρά τό έσωτερικό μας. Ξτσι δέν εἶναι δύσκολο νά άνακαλύψουμε πρὸς μεγάλη μας έκπληξη στοιχεῖα, πού δέν τά φαναζόμαστε νά ύπάρχουν σέ τέτοιο βαθμό. Άν προσέξουμε μέ τέτοια διάθεση καί έκζήτηση τοῦ θείου φωτισμοῦ, θά διαπιστώσουμε π.χ. πόσο εὐκολα δέν θέλουμε νά μάς ένοχλοῦν οἱ άλλοι. Πόσο μάς εἶναι δυσάρεστο νά μάς μιλοῦν οἱ άλλοι γιά τίς δυσκολίες τους, τίς άνάγκες τους, τίς θλίψεις τους, τόν πόνο τους, τά ποικίλα προβλήματά τους, μάλιστα, άν ύποπτευόμαστε, ὅτι πιθανόν θά ζητή-

σουν καί τή δική μας συμπαράσταση. Πολύ έπιθυμοῦμε νά μή μάς χαλάσουν τήν ήσυχία μας κατά τόν χρόνο, πού θέλουμε άπολύτως νά τόν έχουμε δικό μας. Δέν μάς εύχαριστεῖ νά μάς ένοχλοῦν οἱ άλλοι, μάλιστα άν δέν εἶναι εύχάριστοι τύποι. Συγκεντρωμένοι στά δικά μας προβλήματα, άπορροφημένοι άπό τίς δικές μας δυσκολίες, γινόμαστε σιγά σιγά άναίσθητοι έναντι τῶν άλλων, άδιάφοροι, σκληροί καί τελικά άνάπηροι πνευματικά ὡς πρὸς τούς άλλους. Μέ τόν καιρό καί μέ κυρίαρχη αὐτή τήν κατάσταση μέσα μας, δέν μάς ένδιαφέρει τίποτε άλλο, παρά μονάχα ὅ,τι έχει σημασία μόνο γιά τόν έαυτόν μας, γιά ὅ,τι μάς βολεύει καί γιά ὅ,τι μάς κολακεύει φανερά ἡ κρυφά.

Άκόμη εύκολα περιγελοῦμε ἡ εἰρωνευόμαστε τούς άλλους ἡ καί χαιρεκακοῦμε στίς πτώσεις καί άτυχίες τους. Μπορεῖ νά άνακαλύψουμε προκαταλήψεις εἰς βάρος τῶν άλλων, νά εἴμαστε εύκολοι σέ άρνητικές γι' αὐτούς πληροφορίες, χωρίς κἀν νά ξεετάσουμε άν εὐσταθοῦν. Ξχι σπάνια μποροῦν νά καμουφλιστοῦν μέσα μας ὡς δῆθεν άγάπη καθαρά ψυχολογικά έλατήρια, π.χ. ὁ θησαυρός γιά κάποιους, ἡ έξυπνάδα τους, ἡ ιδιοφυία τους τυχόν σέ κάποιες περιοχές τῆς έπιστήμης, τῆς έπιχειρηματικότητας, μάλι-

Καί ένα πολύ συνηθισμένο μέσο πού χρησιμοποιεῖ ἡ άγάπη τοῦ Οὐρανίου Πατρός εἶναι ὁ πόνος, ὡς τό πιό άποτελεσματικό φάρμακο έξαγνισμού τῆς καρδιάς, σέ άλλους μέν γιά νά αντιληφθοῦν τήν άνθρώπινη ανεπάρκεια καί σέ άλλους γιά νά προαγάγουν τήν καθαρότητα καί τήν άγνότητα τῆς καρδιάς πού αγαπᾶ.

στα άν συμβαίνει νά έχουν πολλοί τήν ίδια γνώμη. Καί ὁμως ὄλα αὐτά δέν μποροῦν νά έχουν καμμία σχέση μέ τήν άγάπη, πού εἶναι έντελῶς άλλο πράγμα. Άλλοτε πάλι θεωροῦμε πῶς ενεργοῦμε μέ πολλή πρωτοτυπία, ὄχι δηλαδή ὅπως ενεργοῦν οἱ άλλοι, αλλά μέ δικό μας ἡ καί δανεικό άπό άλλους τρόπους, γιά νά φαινώμαστε ὡς σπουδαῖοι καί έντελῶς άλλου τύπου, ὄχι συνη-

θισμένοι άνθρωποι, ανώτεροι από τους άλλους, πού μπροστά μας φαίνονται άσήμαντα άνθρωπάκια, ανάξια του ενδιαφέροντός μας και τής δικής μας «μεγαλωσύνης». Και όχι σπάνια ενεργοϋμε από φόβο μή τυχόν μᾶς επικρίνουν οί άλλοι, τί θά πεί για ἑμᾶς ὁ κόσμος, ἕνας μπαμπούλας πού κατατρομοκρατεί πολλούς και σπουδαιοφανείς ἀκόμη ἀνθρώπους, και ἐπομένως ενεργοϋμε ἔτσι πού νά διατηροϋν οί άλλοι τόν θαυμασμό και ἄς εἶναι συνήθως ἐπίπλαστος και συμβατικός, ἢ τήν ἐκτίμηση για δῆθεν φρονιμάδα μας, τή σοβαρότητά μας και τά ὅμοια. Ὅλα αὐτά και ὅ,τι ἀντίστοιχο και ὁμολογό τους μᾶς κάνουν νά φερώμαστε σκληρά και ἀλαζονικά ἔναντι τῶν ἄλλων, μάλιστα δέ σέ αὐτούς πού ξεπέφτουν ἢ βρίσκονται σέ κατώτερη θέση ἀπό ἑμᾶς.

Ἐφόσων ὑπάρχουν στή ψυχή μας τέτοια ἐπιθέματα και τήν παραμορφώνουν, πῶς εἶναι δυνατόν νά εἶμαστε διαφανείς, διαυγεῖς και πεντακάθαροι στίς ἐκδηλώσεις ἀγάπης, ἄν τυχόν προβαίνουμε και ὅσες φορές μπορεῖ νά προβαίνουμε σέ τέτοιες; Ἄν εἶναι γυαλιά μαυρισμένα ἀπό τήν κάπνα τῶν παθῶν μας, πῶς θά διαπεράσουν φωτεινές ἀκτῖνες τῆς καρδιάς για νά φωτίσουν ἄλλες καρδιές και πῶς θά μποροῦσε νά ἐκπεμφθεῖ θερμότητα για νά τίς θερμάνει; Πῶς μπορεῖ μέ ἄλλα λόγια νά εἶναι ἀγνή, φωτεινή και θερμουργός ἢ ἀγάπη μας, ὅταν ἔχουμε τόσο καταλερωμένο ἐσωτερικό;

Αὐτές οί διαπιστώσεις ἐπιβάλλουν νά ἀσχολούμαστε ἀδιάκοπα μέ τήν ἐσωτερική κατάσταση τῆς καρδιάς μας, ἄν θέλουμε νά ἀποκτήσουμε πραγματική ἀγάπη, ὥστε νά τήν ἐξασκήσουμε σωστά σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Κυρίου μας. Και αὐτό σημαίνει νά ζητοϋμε τήν θεία βοήθεια και χάρη πού μόνον αὐτή μπορεῖ νά ἀποκαθάρει τό ἐσωτερικό μας. Γι' αὐτό και ἡ προσευχή μας πρέπει νά εἶναι τό θεῖο αἴτημα τοῦ προφήτου: «καρδιαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός και πνεῦμα εὐθές ἐγκαινίσσον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου». Αὐτό νά μὴν τό ξεχνοϋμε ποτέ!

Ἐπὶ τῶν ἀγαπῶν ἐγωιστικές, ἀγαπῶν τυφλές, ἀγαπῶν πού διαφθεῖρον και καταστρέφουν, γιατί στό βάθος τους κρύβουν τό στοιχεῖο τῆς φθορᾶς και τῆς ἀνθρώπινης ἀνεπάρκειας,

ὅσο και ἄν προβάλλονται ὡς ἀγνές και καθαρές κρινόμενες μέ ἀνθρώπινα μέτρα. Δέν φθάνει δυστυχῶς μόνο ἡ καλή διάθεση και ὁ συναισθηματισμός μας νά ἀγαποϋμε. Στήν ἀπόλυτη ἐκτίμηση τῆς ἀνθρώπινης αὐτάρκειας πέφτουν πολλοί στηριζόμενοι στήν ἀγνότητα τῶν προθέσεων τους ὅπως ὑποστηρίζουν. Ὅσο ἀγνές και ἄν εἶναι οί προθέσεις μας, ὅσο ἀνιδιοτελής και ἄν εἶναι ἡ θέλησή μας για τήν ἐπιτυχία κάποιου ὠραίου και εὐγενικοῦ σκοποῦ και δέν ἀμφιβάλουμε γι' αὐτό, δέν εἶναι ἀρκετές οί διαβεβαιώσεις νά προφυλάξουν ἀπό τήν ἐκλογή λανθασμένου δρόμου, ἀπό τήν ὑπερεκτίμηση τῶν ἀνθρωπίνων δυνατοτήτων, ἀπό τυχόν ἐκτροχιασμό και κατάληξη ἀπό ἀγάπη σέ μή ἀγάπη, ἢ σέ ἀδιαφορία, ἢ ἀκόμα και μῖσος. Ἀγάπη ἀληθινή και διαρκή και ἀνθεκτική στά χτυπήματα τῶν περιστάσεων, μόνον ὁ Θεός, πού εἶναι ἡ πηγή τῆς ἀγάπης μπορεῖ και τήν ἐμπνέει διαρκῶς, νά τήν τροφοδοτεῖ και νά ἀνανεώνει τή φρεσκάδα της και νά τήν κάνει ἱκανή νά νικάει τόν χρόνο και τήν γήρανση τοῦ ἐξωτε-

ρικού ανθρώπου.

Καί ένα πολύ συνηθισμένο μέσο πού χρησιμοποιεί ή αγάπη του Ουρανού Πατρός είναι ό πόνος, ως τό πιό αποτελεσματικό φάρμακο εξαγνισμού τής καρδιάς, σέ άλλους μέν για νά αντιληφθοῦν τήν ανθρώπινη ανεπάρκεια καί σέ άλλους για νά προαγάγουν τήν καθαρότητα καί τήν άγνότητα τής καρδιάς πού αγαπά.

Άγάπη καί λειτουργικότητα τής ψυχής

Ό άνθρωπος, ως σύνολο ψυχικών δυνάμεων όπως τόν έπασε ό Θεός αρχικά, είχε μία μοναδική λειτουργικότητα. Η λειτουργικότητα του ανθρώπου σύμφωνα μέ τό σοφό σχέδιο τής αγιότητας του Θεού, πού τόν δημιούργησε, άφορούσε στην έθελούσια αγαπητική φορά του ανθρώπου προς τόν Δημιουργό του, ώστε νά φθάνει ανεπίκτως, νά βυθίζεται άβυσθίστως στην Θεότητα καί νά τήν προσεγγίζει άπροσεγγί-

στως μέ όλο καί πιό στενή, όλο καί πιό βαθειά αγαπητική ένωση μαζί της. Μέσω δέ αυτής τής ένωσης μέ τόν Θεό νά πετυχαίνει τήν ένωση του καί μέ όλα τά άλλα δημιουργήματα, είτε λογικά, όπως είναι οί άνθρωποι, κυρίως προς αυτούς, αλλά καί μέ όλα τά άλλα δημιουργήματα, όπως τήν παρουσιάζει ό Άγιος Ίσαάκ ό Σύρος.

Η χρήση όμως του αυτεξουσίου του ανθρώπου, ή όχι σωστή, όπως θά έπρεπε νά γινόταν «κατά φύσιν» ανέκοψε αυτήν τήν φορά. Ό άνθρωπος ξέσπασε σέ μία παρά φύσιν λειτουργικότητα. Καί αυτό σήμαινε ανάμεσα στα άλλα, ότι οί δυνάμεις τής ψυχής ως φορείς αγάπης, δέν χρησιμοποιούν τίς ενέργειες των αισθήσεων ως όργανά τους, αλλά χρησιμοποιούνται οί ίδιες από τίς αισθήσεις ως όργανά τους. Δηλαδή αντράπηκαν οί όροι. Σάν νά ποῦμε ότι δέν τραβούν πιά σ' ένα κάρο, τά όλογα τόν καροτσέρη, αλλά ό καροτσέρης τά όλογα! Έτσι, αντί νά συγκεντρώνει ή ψυχή διά των αισθήσεων μέσα της τά διηρημένα από τή φύση τους στοιχεία σέ ένα καινούργιο κόσμο, κάνοντας έτσι μία σύνθεση, ένα έργο δημιουργικό κατά τό πρότυπο του Δημιουργού της, άφοῦ τής έδωσε αυτή τήν ικανότητα, υποδουλώνεται ή ψυχή στις αισθήσεις της καί αιχμαλωτίζεται από τά πράγματα διά μέσου των αισθήσεων. Μέ τόν τρόπο αυτό δέν είναι ή ψυχή αυτή, πού επιβάλλεται στα αισθητά καί υλικά πράγματα, αλλά τά υλικά πράγματα επιβάλλονται κυριαρχικά σ' αυτή μέ συνέπεια νά οδηγείται σέ «παρά φύσιν» ύποταγή της σ' αυτά. Όταν όμως οί δυνάμεις τής ψυχής ντυθοῦν τή μορφή των αισθητών πραγμάτων καί μορφοποιηθοῦν σύμφωνα μέ αυτά, τελικά ύποκύπτουν σ' αυτά καί έτσι ή ψυχή αντί νά χρησιμοποιεί κυριαρχικά καί λειτουργικά ελεύθερα τά υλικά πράγματα, κυριαρχείται από αυτά. «Διά μέσης σαρκός, παρατηρεί ένας άγιος, προς τήν ύλην ή ψυχή κινομένη τήν χοϊκή ύποδύεται μορφήν», γίνεται δηλαδή ή ίδια καί χωματένια καί συζεύγνυται τό όλογο σχήμα πού έχουν τά αισθητά, χάνοντας έτσι τόν πνευματικό της χαρακτήρα. Καί για νά γίνω πιό συγκεκριμένος, γι' αυτό έχουμε ανθρώπους πού γίνονται σκλάβοι καί όχι άφεντικά πχ. του χρήματος, σκλάβοι του ποτού, σκλάβοι του τζόγου, κλπ.

Καρπός αυτής τῆς ὑποταγῆς, τῆς παράλογης αὐτῆς χρήσεως εἶναι τὰ τέρατα, πού ἀλλιῶς τὰ ὀνομάζουμε πάθη. Καί εἶναι ἐπόμενο στήν περίπτωση αὐτή νά ἐκμηδενίζει ἡ ψυχὴ τόν ἑαυτὸν τῆς «θυμούς καί ἐπιθυμίας καί ἡδονάς διὰ τῶν εἰρημένων ἀπρεπεῖς ἐφευρίσκουσα». Μιά ματιὰ στὸν σύγχρονο ἄνθρωπο καί στίς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς του μᾶς πείθει γιὰ τὴν ἀλήθεια τῆς ἀπόψεως αὐτῆς. Ἡ ἡδονή, γιὰ τὴν ὁποία κάνει λόγο αὐτὴ ἢ πατερικὴ ρῆση, εἶναι τρόπος αἰσθησιακῆς ἐνέργειας, πού συνίσταται στήν ὄθησή της ἀπὸ τὴν ἄλογη ἐπιθυμία, ἀπὸ παρά φύσιν ἐπιθυμία καί ὄχι κατὰ φύσιν, πού θέλει ὁ Δημιουργός. Οἱ αἰσθήσεις μὲ ἄλλα λόγια κινοῦνται ἀπὸ τὴ λειτουργικότητα, ἀπὸ μὴ λογικὴ ἐπιθυμία καί σπρώχνει τὸν ἄνθρωπο παίρνοντας στήν κατοχὴ του τὸ ὑλικὸ ἀγαθὸ νά τὸ χρησιμοποιεῖ μὲ τὴ σαρκικὴ καί καθαρῶς ὑλικὴ εὐχαρίστηση. Π.χ. ἔχοντας τὸ ποτό στήν κατοχὴ του δέν τὸ χρησιμοποιεῖ γιὰ νά ἰκανοποιήσει τὴν ἀνάγκη νά πιεῖ κάτι, ἀλλὰ νά πίνει γιὰ νά πίνει καί νά κατανατᾶ τελικὰ ἕνας θλιβερός καί παθολογικὸς πότης, μὲ ἄλλα λόγια ἀλκοολικός. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καί γιὰ πολλὰ ἄλλα πράγματα, ἀκόμα καί γιὰ τὴν ὑλικὴ τροφή, γιὰ τὴν ὁποία τόσος λόγος γίνεται σχετικὰ μὲ τίς βλαβερές συνέπειές της, ὅταν τὸν λόγο ἔχει ὄχι ἡ λογικὴ καί ὑγιεινὴ τῆς χρήσης, ἀλλὰ ἡ λαίμαργία καί ἡ χωρὶς μέτρο καί γνώση χρῆση της.

Γιὰ νά τὸ καταλάβουμε αὐτὸ καλύτερα, ἄς

ἀκούσουμε τί λέει σχετικὰ ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής: Ἡ ψυχὴ λέει, μὲ ὄργανό της κάθε αἴσθησι π.χ. ὄραση, ἀκοή, γεύση, κλπ., σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους, πού ἔθεσε ὁ σοφὸς Δημιουργὸς τῶν πάντων, ἔρχεται σέ κατὰ φύσιν σχέση μὲ διάφορους τρόπους μὲ τὰ αἰσθητὰ πράγματα, ὅταν τὰ χρησιμοποιεῖ καλὰ καί ἐπειδὴ χρησιμοποιεῖ σωστά τίς αἰσθήσεις. Καί αὐτό, μὲ τὴ συνειδησι πὼς πίσω ἀπὸ τὰ ὑλικά πράγματα κρύβεται ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς πού τὰ δημιούργησε. Ἄν ἐνεργήσει ἔτσι, δημιουργεῖ μὲ τὴν προαίρεσή της μέσα στή διάνοιά της ἕναν πνευματικὸ κόσμο πού τὴν περιβάλλει, μὲ ἀποτέλεσμα νά καταλήγει στήν δημιουργία μέσα της τὴ δυνατότητα τῆς ἀρετῆς. Διὰ μέσου τῆς ἀρετῆς ἐνώνεται μὲ τὸν Θεό, τὸν Δημιουργό της. Καί ἔτσι βρίσκεται ἡ ψυχὴ σέ θέση νά μπορεῖ νά ἀντιλαμβάνεται τὸν Θεό, πού μὲ κανέναν ἄλλο τρόπο δέν μπορεῖ νά γίνῃ ἀντιληπτός.

Γιὰτί λέγονται αὐτὰ πού ἀσφαλῶς εἶναι λίγο δύσκολα καί δέν μᾶς ἐπιτρέπει ὁ χρόνος νά τὰ ἀναλύσουμε περισσότερο; Λέγονται, γιὰ νά μᾶς βοηθήσουν νά ἐρευνοῦμε τὸν ἑαυτὸν μας, ἂν εἶναι ἐλεύθερος ἀπὸ πάθη, πού αὐτὰ μὲ τὴ σειρά τους δέν μᾶς ἐπιτρέπουν νά ἀσκήσουμε καθαρὴ ἀγάπη. Συνειδητοποιώντας ὅμως τὰ πάθη μας, μπορούμε νά ἀγωνισθοῦμε γιὰ τὴ μεταμόρφωσή τους ἀπὸ ἀρνητικὴς σέ θετικὴς καταστάσεις καί δυνάμεις, ὥστε ἐλεύθεροι ἀπὸ πάθη νά μπορούμε νά ἐνεργοῦμε «κατὰ φύσιν», δηλαδή ὅπως θέλει ὁ Θεός, καί σέ κάθε ἐνέργειά μας, ἀλλὰ πρὸ πάντων στήν ἐξάσκηση τῆς ἀγάπης μὲ τὸν πιὸ σωστό καί θεάρεστο τρόπο. Μὲ τὴν αὐτοξεῖταση καί τὴ σωστὴ αὐτογνωσιὰ δέν ἀποκλείεται νά διαπιστώσουμε π.χ. ἐνστικτώδεις ἀντιπάθειες, ἀπέχθειες, ἀποστροφές γιὰ κάποια πρόσωπα, ἀρνητικὴς διαθέσεις ἐναντί τους, ζήλειες, μίση, σκληρότητα κλπ. Ὅλα αὐτὰ μπορούμε νά τὰ ἀνακαλύπτουμε κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ.

Πρέπει ἀνακαλύπτοντας αὐτὲς τίς ἀρνητικὴς καταστάσεις νά ἀπελπιστοῦμε καί νά ἀπογοητευθοῦμε; Ὁχι βέβαια. Ἄν δέν κυ-

ριάρχησαν μέσα μας κάποια από αυτά, αν δεν έχουν γίνει πάθη, αλλά είναι απλώς καταστάσεις αρνητικές, πρέπει να πολεμηθούν με τά μέσα, πού μᾶς δίνει ἡ Ἐκκλησία μας, πχ. τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, τήν ἐξομολόγηση καί τήν προσευχή. Ἔτσι, καθαρίζοντας τήν ψυχή μας ἀπό αὐτά τά ζιζάνια, θά μπορούμε νά χρησιμοποιοῦμε σωστά καί τά συναισθήματά μας καί τίς ἄλλες ψυχικές μας δυνάμεις στήν ὑπηρεσία τῆς κατὰ Χριστόν ἀγάπης καί εὐεργετικότητας.

Χρειάζεται λοιπόν νά ἀνακαλύψουμε τόν τρόπο λειτουργίας τοῦ ἐσωτερικοῦ μας κόσμου, χωρίς φόβο καί ταραχή, ἀνακαλύπτοντας τίς ἰδιουτυπίες της λόγω πχ. κληρονομικότητας, ἐπιδράσεων τοῦ περιβάλλοντός μας ἄμεσου ἢ εὐρύτερου κλπ. Τό πρόβλημα δέν εἶναι γιατί εἴμαστε τέτοιοι, πού διαπιστώνουμε γιά τόν ἑαυτόν μας, ἀλλά πῶς θά γίνουμε αὐτό πού πρέπει νά γίνουμε σύμφωνα μέ τήν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ Θεός δέν θά μᾶς κρίνει γιατί ὑπῆρξαμε τέτοιοι, πού ἤρθαμε στόν κόσμο, ἀλλά γιατί δέν προσπαθήσαμε νά κάνουμε ὅ,τι χρειαζόταν νά γίνουμε κατὰ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ μᾶς δόθηκαν οἱ εὐκαιρίες καί οἱ δυνατότητες γιά κάτι τέτοιο.

Ἄς ἀφήσουμε λοιπόν τίς τυχόν ἀπογοητεύσεις μας καί τίς ἀπαισιοδοξίες γιά τίς τυχόν ἀδυναμίες μας. Ἄς ἀγαπήσουμε περισσότερο καί συνεπέστερα τόν Κύριο Ἰησοῦ μας. Ἄς τόν ἐπικαλούμαστε συνεχῶς μέ τήν καρδιακή προσευχή καί ἄς τρέφουμε ἔτσι τήν ἱερή φλόγα τῆς ἀγάπης στόν Κύριο. Ἡ ἀκατάπαυστη ἐπίκληση τοῦ Ἰησοῦ κόμπο τόν κόμπο, ἢ χρήση τοῦ κομβοσχοινοῦ μας, μέ στεναγμό στόν στεναγμό ἀπό τά βάρη τῆς καρδιάς μας, μέ χτύπο στόν χτύπο τῆς «καιομένης καρδιάς» μας, θά εἶναι οἱ «σταγόνες, αἱ πέτρας κοιλαίνουσι» πέφτοντας μία μία, ἀθόρυβα, ἀσήμαντα, ἀδύναμα, φαινομενικά σπάζοντας οἱ ἴδιες σέ χίλια σταγονίδια καθῶς θά πέφτουν στήν σκληρή πέτρα. Τελικά ὁμως θά τήν ὑπο-

τάξουν. Θά εἶναι τά δόντια τοῦ πριονιοῦ, πού λίγο λίγο τρώνε τόν κορμό τοῦ πιό ψηλοῦ καί δυνατοῦ δένδρου. Καί ὅ,τι δέν πέτυχαν ἀνεμοβρόχια, καταιγίδες καί θύελλες, τό κατορθώνουν τά ἀσήμαντα αὐτά δοντάκια πού σιγά σιγά, ἀλλά συστηματικά, τό ρίχνουν τελικά κάτω. Θά εἶναι ἡ σιγανή βροχούλα, πού πέφτοντας ἀπαλά ἀπαλά στήν κατάξερη γῆ τήν κάνει γόνιμη καί πολυκαρπη καί ἱκανή, «τοῦ ἐξαγαγεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς καί χλόη τῆ δουλεία τῶν ἀνθρώπων», ἱκανή νά μεταμορφώσει «γῆν ἔρημον καί ἄβατον καί ἄνυδρον» σέ πραγματικό παράδεισο, δηλαδή τήν καρδιά μας, ἱκανή νά χορτάσουν «τά ξύλα τοῦ πεδίου καί αἱ κέδροι τοῦ Λιβάνου» οἱ πελώριες.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐγκατασταθεῖ μέσω τῆς φλογερῆς μας ἀγάπης καί τοῦ Θεοῦ Ἐρωτος γι' Αὐτόν, στήν καρδιά μας, τότε ἀπό τή φλόγα αὐτή θά πετιοῦνται ἕνα γύρο καί οἱ θεϊκές σπιθες ὄλων τῶν ἐκδηλώσεων ἀγάπης πρὸς τοὺς ἄλλους. Καί τότε πιά δέν θά τίθεται ζήτημα πῶς νά χρησιμοποιήσουμε σωστά καί τή συναισθηματι-

κότητά μας και όλες τις ψυχικές μας δυνάμεις, όταν «ὁ νῦν ζῶμεν ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶμεν τῆ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς και παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν». (Γαλ. β' 20) και ἀναστάντος ἐνδόξως, τότε «οὐκέτι ἑαυτοῖς (θά) ζῶμεν, ἀλλὰ (θά) ζεῖ ἐν ἡμῖν ὁ Κύριος Ἰησοῦς (Γαλ. β' 20). Και αὐτὸ θά ἀποτελεῖ θρίαμβο τῆς ἀγάπης και ἀγλαὸ καρπὸ τῆς παρουσίας Του μέσα μας, γιατί θά μπορούμε νά ἀγαποῦμε τό κατά δύναμιν βέβαια, μέ τὴν ἔνταση και τὴν καθαρότητα και τὴ γνησιότητα πού μέ αὐτὴν ἀγαποῦσε ὁ Ἰησοῦς. Ἡ πιὸ σωστά, θά ἀγαποῦμε μέ τὴν καρδιά τοῦ Ἰησοῦ. Και αὐτό, γιατί ὅταν ἔτσι ἀγαποῦμε, ὅταν «ζῶντες οὐκέτι ἑαυτοῖς», ἀλλὰ «τῶ ὑπὲρ ἡμῶν ἀποθανόντι και ἐγερθέντι». (Β' Κορ. ε' 15).

Ἀγάπη και συναίσθημα

Ἡ ἀγάπη πρέπει νά εἶναι ἀγάπη πρώτιστα στόν Ἰησοῦ και διά Ἰησοῦ ἡ ἔκφραση τῆς στοῦς ἀδελφούς μας. Θά πρέπει νά ἀγνοηθεῖ ὁ ρόλος τοῦ συναισθήματος; Θά ἦταν λάθος ἡ παραγνώρισή του. Ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι ἄγγελος γιά νά ἀγαπάει σάν ἄγγελος. Και ὡς ἄνθρωπος ἔχει τὴν ἰδιωτυπία του στήν ἔκφραση τῆς ἀγάπης του. Μιλώντας γιά ἀγάπη δέν μπορούμε νά ἀποφύγουμε νά μιλήσουμε γιά τρυφερότητα καρδιάς, γιά εὐαισθησία κλπ. Ἡ ἀγάπη λειτουργεῖ μέσα μας ὄχι ὡς κάτι ξένο πρὸς τό μηχανισμό τοῦ ψυχικοῦ μας κόσμου. Ὅμως ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη δέν εἶναι μόνο συναισθηματισμός. Εἶναι χάρισμα τοῦ Θεοῦ, στό ὁποῖο καλεῖται νά συμμετάσχη και ὁ συναισθηματισμός μας ἐξαγιαζόμενος.

Ὁ Κύριός μας δέν καταργεῖ τό συναίσθημα, ἀλλὰ τό ἐξαγιαζει. Προσέχοντας στό παράδειγμα Του, βλέπουμε πόση ἀνθρωπιά δείχνει, πόσο γλυκός εἶναι. Τόν συγκινοῦν τά παιδιά, τά ὁποῖα παίρνει στήν ἀγκαλιά Του και τά παρουσιάζει ὡς εἰκόνες γιά μιὰ ὄριμη και συνετὴ ἀθωότητα και παιδικότητα. Στενάζει μπροστά στόν ἀνθρώπινο πόνο, τόν ὁποῖο ἀπαλείφει ἀπό πολλές καρδιές. Κλαίει μπροστά στό θέαμα τοῦ θανάτου, πού θέτει τέρμα στήν ὁμορφιά τῆς ζωῆς. Και μιλάει λίγο πρὶν ἀπό τό Θεῖο Πάθος Του, μέ μιὰ ἀπέραντη τρυφερότητα στοῦς μαθητάς Του, πού δέ

διστάζει νά τοὺς ὀνομάσει «τεκνία» Του. Θυμηθεῖτε τὴν ὠραία και τόσο παραστατικὴ εἰκόνα πού χρησιμοποιεῖ ἀπευθυνόμενος μέ θλίψη στήν Ἱερουσαλήμ γιά τὴν ἄρνησή τῆς νά δεχθεῖ τὴν ἀγάπη Του: «Ἱερουσαλήμ, Ἱερουσαλήμ!... ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυνάξει τά τέκνα σου ὄν τρόπον ὄρνις τὴν ἑαυτῆς νοσσιάν ὑπὸ τὰς πτέρυγας, και οὐκ ἠθελήσατε! «Πόση θλιμμένη τρυφερότητα δέν κρύβει αὐτὸ τό παράπονο!

Και οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, πού ἀκολούθησαν τά ἴχνη τοῦ Κυρίου, δέν παραγνώρισαν τόν μεγάλο θησαυρὸ τῆς εὐαισθησίας και συναισθηματικότητας, προκειμένου νά ἐκφράσουν τὴν πεντακάθαρη ἀγάπη τους στά παιδιά τοῦ Θεοῦ, τά πνευματικά τους ἀδέλφια. Πρῶτος και καλύτερος ὁ μέγας Ἀπόστολος Παῦλος. Πόση ἦταν ἡ ἀγάπη του γιά τόν Κύριο, τό γνωρίζουμε καλά. Και δέν μᾶς εἶναι ἀγνωστὴ ἡ ὑπερβολὴ τῆς ἀγάπης του γιά τοὺς πιστοὺς, τοὺς ὁποῖους «ἐγέννησεν ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ». Ἔτσι, σέ μιὰ στιγμὴ ξεσπάσματος τῆς καρδιάς του, ἀφήνει νά ἀκουστεῖ ἐτούτῃ ἡ κραυγὴ: «Τεκνία μου, οὐς πάλιν ὠδίνω, ἄχρως οὐ μορφωθῆ Χριστός ἐν ὑμῖν! Ἦθελον δέ παρεῖναι πρὸς ὑμᾶς ἄρτι και ἀλλάξει τὴν φωνήν μου!» (Γαλ. δ' 19 μέ 20). Και σέ ἄλλη περίπτωση: «Τίς ἀσθενεῖ και οὐκ ἀσθενῶ; Τίς σκανδαλίζεται και οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι;» (Β' Κορινθ. ια' 29), ἔκραζε μέ πόνο πολύ. Πῶς νά μὴ συγκινησοῦν τίς καρδιές τέτοιες ἐκδηλώσεις ἀγάπης θεϊκῆς σέ μεγαλεῖο και ντυμένης τόση ἀνθρωπιά και κατανόηση;

Ἄς ἀκούσουμε και δυὸ ἄλλες φωνές ἀπό τίς πάμπολλες, μέσα ἀπό τὴν ἀσκητικὴ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας.

Εἶναι κλασσικὸ και ἀνυπερβλητὸ τό χωρίο τοῦ Ἁγ. Ἰσαάκ τοῦ Σύρου, ὅπου μιλάει γιά «κᾶσιν καρδιάς». Νά τί λέει γιά νά τό ὑπεθυμίσω στήν ἀγάπη σας:

Καρδιά ἐλεήμων, δηλαδή καρδιά γεμάτη τρυφερὴ ἀγάπη εἶναι τελικὰ θέρη καρδιάς, πού καίγεται κυριολεκτικὰ γιά ὅλα τά δημιουργήματα, γιά τοὺς ἀνθρώπους, γιά τά πουλιά, γιά τά ζῶα και τοὺς δαίμονες και γενικὰ γιά κάθε κτίσμα. Και στήν ἀνάμνησή τους και στή θέα τους τά μάτια τοῦ ἀνθρώπου πού ἔχει ἐλεήμονα καρδιά, πλημμυρίζουν ἀπό δάκρυα. Ἀπό τὴν πολλὴ και ἔντονη ἀγαπητικὴ διάθεση πού συνεχεῖ τὴν καρδιά του,

καί από τήν πολλή καρτε-
ρικότητά της γίνεται
πολύ ευαίσθητη καί δέν
μπορεῖ νά ἀνεχθεῖ ἢ νά
ἀκούσει, ἢ νά δεῖ νά συμ-
βαίνει κάποια βλάβη ἢ κά-
ποια μικρή λύπη στή
Δημιουργία. Γι' αὐτό καί
κάθε ὥρα καί στιγμή προ-
σεύχεται μέ δάκρυα καί
γιά τά χωρίς λογικό δημι-
ουργήματα καί γιά τούς
ἐχθρούς τῆς ἀλήθειας καί
γι' αὐτούς πού τοῦ προ-

διά μέσου της νά ἐκφράζον-
ται τά πλούσια χαρίσματα
τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἕνα
ἀπό τά ὁποῖα, τό κυριώτερο
δέ, εἶναι ἡ ἀγάπη. (Γαλ. ε' 22).

Ἐπομένως, προκειμένου
νά ἐκφράσουμε τήν ἀγάπη
μας πρὸς τά ἔξω, δέν πρέπει
νά ἀλλοιώσουμε ἀφύσικα
τήν καρδιά μας καί νά
στραγαλίσουμε τήν εὐαι-
σθησία της, ἀλλά κυρίως νά
ἀφήσουμε τή χάρη τοῦ Κυ-

ριου νά κατευθύνεται σωστά καί νά κυριαρχεῖ με-
ταμορφωμένη στόν ἴδιο τόν ἑαυτόν της, μέ πλήρη
αὐτολησμοσύνη της, χάριν τοῦ ἀγαπωμένου, «μή
ζητοῦσα τά ἑαυτῆς». Δέν εἶναι τό ἴδιο νά κατα-
πνίγουμε τήν καρδιά μας καί νά τή διαστρέφουμε
καί νά τή μικραίνουμε καί τό ἴδιο νά τή θέτουμε
στήν ὑπηρεσία τῆς πνευματικῆς ἀγάπης, νά τήν
εὐαισθητοποιοῦμε πιο πολύ, νά τήν κάνουμε πλα-
τεία καί εὐρύχωρη, ξένη πρὸς κάθε μικρότητα καί
κάθε φίλαυτη καί ἐγωιστική ἐπίδιωξη, πού σ'
αὐτή θά μάς ὠθοῦσε εὐχαρίστως «ὁ παλαιός ἡμῶν
ἄνθρωπος» (Ρωμ. σ' 6).

Ἐνα ἄλλο δεῖγμα ἱερῆς τρυφερότητας ἀναφέ-
ρεται στήν διακριτικώτατο καί σοφώτατο Ἄββᾶ
Ποιμένα, ἕναν ἀπό τούς πιο μεγάλους Ἄββᾶδες:

Πῆγαν, λέει ἡ διήγηση κάποιοι γέροντες στόν
Ἄββᾶ Ποιμένα καί τοῦ εἶπαν: ἐπιτρέπεις ἂν ἰδοῦμε
τούς ἀδελφούς νά νυστάζουν τήν ὥρα τῆς ἱερῆς
συνάξεως, νά τούς σκουνητοῦμε λιγάκι γιά νά
μὴν κοιμοῦνται κατά τή διάρκεια τῆς ἀγρυπνίας;
Ὁ Ἄββᾶς τούς ἀποκρίθηκε: Ἐγώ, ἂν ἰδῶ τόν
ἀδελφό μου νά νυστάζει, τοῦ βάζω τό κεφάλι στά
γόνατά μου καί τόν ξεκουράζω. (Γεροντικόν, ἐκδ.
«Ἀστέρος», Ἀθήναι 1970, σελ. 99, Ἄββᾶς Ποιμῆν).

Ἀλήθεια, τί ὑπερβολή τρυφερότητας καί κα-
τανότητος τοῦ κόπου ἢ τῆς ἀδυναμίας τοῦ
ἄλλου!

Ἡ ὑπερφυσική καί οὐράνια ἀγάπη δέν θά μπο-
ροῦσε νά ἐκφρασθεῖ καλύτερα, ἐξαγνισμένη καί
ἀγιασμένη ἐν Χριστῶ, ἀπό τόν τρόπο, μέ τόν
ὁποῖο ἐκφράζονται καί οἱ ἀνωτέρω Πατέρες, ἀλλά
καί πάρα πολλοί ἄλλοι. Γι' αὐτό δέν σταυρώθηκε
ὁ Κύριος καί δέν ἀνέστη, γιά νά μεταμορφώσει τή
φύση μας καί νά τήν κάνει ἀπό θηριώδη καί
ἀγριωπή, λεπτή, τρυφερή, πονετική, γεμάτη κα-
τανουόσα ἀγάπη; Ἡ μεταμορφώνουσα τήν «πε-
πτωκυία» φύση μας χάρις, χύνεται πλούσια στήν
ἀνθρώπινη καρδιά, τήν ἀνασταίνει ἀπό τήν σκλη-
ρότητα καί διαφθορά της, ὥστε νά μπορεῖ ἄνετα

νά κατευθύνεται σωστά καί νά κυριαρχεῖ με-
ταμορφωμένη στόν ἴδιο τόν ἑαυτόν της, μέ πλήρη
αὐτολησμοσύνη της, χάριν τοῦ ἀγαπωμένου, «μή
ζητοῦσα τά ἑαυτῆς». Δέν εἶναι τό ἴδιο νά κατα-
πνίγουμε τήν καρδιά μας καί νά τή διαστρέφουμε
καί νά τή μικραίνουμε καί τό ἴδιο νά τή θέτουμε
στήν ὑπηρεσία τῆς πνευματικῆς ἀγάπης, νά τήν
εὐαισθητοποιοῦμε πιο πολύ, νά τήν κάνουμε πλα-
τεία καί εὐρύχωρη, ξένη πρὸς κάθε μικρότητα καί
κάθε φίλαυτη καί ἐγωιστική ἐπίδιωξη, πού σ'
αὐτή θά μάς ὠθοῦσε εὐχαρίστως «ὁ παλαιός ἡμῶν
ἄνθρωπος» (Ρωμ. σ' 6).

Δέν ἀγνοοῦμε τούς κινδύνους πού ἐλλοχεύουν
στό σημεῖο αὐτό. Ὑπάρχει πάντοτε ὁ φόβος νά
παραχωρήσουμε στήν ἀντίθετη κατεύθυνση καί
νά ὑποχωρήσουμε στίς κατώτερες κλίσεις μας, ἂν
δέν προσέξουμε. Συνεπῶς δέν εἶναι εὐκολός ὁ δρό-
μος τῆς ἀγάπης, ὑποδεικνύοντας νά θέτουμε ὄλον
τόν συναισθηματικό μας πλοῦτο, πού μάς ἔδωσε ὁ
Κύριος καί θέτοντάς τον στήν ὑπηρεσία τῆς ἀγά-
πης. Χρειάζεται γι' αὐτό ὀλοκληρωτική αὐτα-
πάρνηση. Μή λησμονοῦμε πῶς ἡ αὐταπάρνηση,
πού εἶναι ἕνα εἶδος ζωντανοῦ θανάτου, μιά ἐκού-
σια χάριν τοῦ Ἰησοῦ σταύρωσης, δέν ἀποβλέπει
παρά στήν ἀνάσταση, πού ἀρχίζει ἀπό τώρα καί
θά τελειωθεῖ κατά τήν τελική καί ὀριστική ἀνά-
στασή μας. Δύσκολη καί ἴσως κουραστική ἡ ὁδός
τῆς ἀγάπης, ἀλλά πλούσιοι οἱ καρποὶ της καί ἐν
τῷ νῦν καί ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι, ὅπου θά τελει-
ώσουν οἱ ἀγῶνες καί θά μάς χαρισθεῖ μιά ὑπέρ
ἔννοιαν καί ὑπέρ κατανόηση ἄλλη βιοτή, μέ ἄλλο
πνευματικώτατο καί μακάριο περιεχόμενο.

πηγή: [www impantokratoros. gr](http://www.impantokratoros.gr)

Ένας μικρός μάρτυρας, ή μικρή Μαρία Έβελίνα

νέα έπιστολή τής μητέρας της Έντας προς όλους μας

Άγαπητές αδελφές, Χριστός Άνέστη. Θέλω κατ' αρχάς νά ευχαριστήσω έσας και όλους τούς αναγνώστες σας για τίς προσευχές σας. Είμαστε τόσο ευγνώμονες.

Ίδου τά τελευταία νέα τής Μαρίας Έβελίνας. Ο καρκίνος εξακολουθεί νά άπλώνεται, παρ' όλες τίς προσευχές και τίς χημειοθεραπείες. Έχει γίνει πλέον πολύ έπώδυνο για εκείνη, τό νά μή μπορεί νά περπατάει και τής κοστίζει πολύ, όχι μόνον σέ πόνο, αλλά και ψυχολογικά νά βαστήξει αυτόν τόν πόνο, παρόλο πού παράλληλα μέ τή θεραπεία παίρνει και ισχυρά παυσίπονα. Ο πόνος αυτός είναι τόσο άνυπόφορος, πού γίνεται πολύ τρομαχτικός, τόσο για εκείνη, όσο και για μās πού τόσο τήν αγαπούμε. Οί γιατροί πού τήν παρακολουθοϋν, άποφάσισαν νά αντιμετώπισουν τόν

καρκίνο μέ άκόμη πιό ισχυρή χημειοθεραπεία και ραδιοθεραπεία, πριν προσπαθήσουν νά εφαρμόσουν άλλες μεθόδους. Έτσι λοιπόν πέρασε όλη τήν Διακαινήσιμο Έβδομάδα στό Νοσοκομείο, πολεμώντας τόν καρκίνο. Η άλήθεια είναι ότι ή παραμονή της στό Νοσοκομείο τήν βοήθησε και τώρα αισθάνεται, προς τό παρόν, λίγο καλύτερα. Όλοι μας συνεχίζουμε νά προσευχόμαστε στό Θεό για νά στείλει τό έλεός Του στή ζωή της και νά τήν θεραπεύσει και παράλληλα νά φωτίζει τούς γιατρούς για νά έχουν τήν διάκριση και τήν σοφία, ώστε στήν πορεία τής ασθένειάς της νά αποφασίζουν σωστά για τίς πειραματικές μεθόδους πού πρέπει νά χρησιμοποιήσουν για τήν θεραπεία της. Η Μαρία Έβελίνα έχει γίνει άκόμα πιό γλυκιά και πιό άξιαγάπητη μέσα άπό αυτό τό νέο μαρτύριο πού περνάει, κι έμεις σάν γονείς της θέλουμε θερμά νά σās ευχαριστήσουμε όλους για τίς προσευχές σας και για τήν άγάπη σας γι' αυτήν.

Η μητέρα τής Μαρίας Έβελίνας, Έντα Κίνγκ

Ὁ ἅγιος ΤΟΥΝΟΜ ὁ Ἱεροσολυμίτης

ὁ πρῶτον Ἐμίρης Χότζας τῶν Μουσουλμάνων
γίνεται Ἅγιος τῶν Χριστιανῶν

Τὸ Ἅγιο Φῶς ἐμφανίζεται μετὰ τὴν ἐπίκληση Ὁρθοδόξου Ἀρχιερέως (τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων ἢ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του). Ὁσάκις ἐπεχείρησαν νὰ τὸ ζητήσουν ἑτεροδοξοὶ (αἰρετικοί), Καθολικοὶ καὶ Ἀρμένιοι ἀπέτυχαν. Συγκεκριμένα τὸ ἔτος 1101μ.Χ., οἱ Λατῖνοι τότε πού οἱ Ἅγιοι Τόποι εἶχαν περιέλθει στοὺς Σταυροφόρους δὲν μπόρεσαν νὰ λάβουν τὸ Ἅγιο Φῶς, παρά τίς προσευχὲς καὶ τίς τελεσθεῖσες λιτανεῖες πού ἔκαμαν ἀπὸ τὸ Μεγάλο Σάββατο, μέχρι τὸ πρωὶ τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα. Τὸ Ἅγιο Φῶς «ἐφανίσθηκε» ὅταν ἀπεχώρησαν αὐτοί, στοὺς ἐναπομεινάντες Ἕλληνας, οἱ ὁποῖοι προσευχήθηκαν μετὰ πίστη καὶ ἐγένισαν ὄλο τὸ Ναό. Τότε, μετὰ ἀλλαλαγμοὺς ἔτρεξαν οἱ Λατῖνοι καὶ τὸ πῆραν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, ταπεινωμένοι. Ἐκτοτε, ἡ τελετὴ τοῦ Ἁγίου Φωτός καὶ ἐπὶ τῶν Σταυροφόρων ἀκόμη, παρέμεινε ὡς καθαρὰ Ἑλληνικὴ τελετὴ (Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, σελ. 426, 427).

Ἐπίσης, ἀργότερα, δὲν μπορούσαν νὰ λάβουν τὸ Ἅγιο Φῶς καὶ οἱ Ἀρμένιοι (Μονοφυσῖτες).

Τὸ ἔτος 1579μ.Χ. οἱ Ἀρμένιοι ἐδωροδόκησαν τοὺς Τούρκους πού κατεῖχαν τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τὸ Μεγάλο Σάββατο εἰσήλθε στὸν Πανάγιο Τάφο ὁ ἰδικὸς τους Πατριάρχης νὰ πάρει τὸ Ἅγιο Φῶς. Ἔτσι, οἱ Ὁρθόδοξοι μετὰ τὸν Πατριάρχη ἦλθαν καὶ ἔμειναν ἔξω ἀπὸ τὸ Ναό τῆς Ἀναστάσεως, στὴν Ἁγία Αὐλή. Ἡ λύπη τους ἦταν μεγάλη, γι' αὐτὸ προσεύχονταν στὸν Κύριο μετὰ πολὺ πόνο. Ὁ Ὁρθόδοξος Πατριάρχης

παράδοξο αυτό γεγονός και για να προλάβει τό ώραίο οὐράνιο φῶς, ἔπεσε κάτω και δέν ἔπαθε τίποτα. Και ἐνῶ ὅταν ἦταν στόν μιναρέ ὑμνοῦσε τόν Ἀλλάχ, τώρα ἀρχίζει νά φωνάζει ὅτι ὁ Χριστός εἶναι Θεός ἀληθινός και ὅτι Αὐτόν πρέπει νά προσκυνοῦμε. Οἱ Τοῦρκοι, ἀκούγοντας τόν Χότζα νά κηρύττει τόν Χριστό, ἀντί τοῦ Ἀλλάχ, τόν ἔπιασαν και τόν σκότωσαν (τόν ἔκαψαν).

Τό ἀνωτέρω θαῦμα συνέβη στίς 18 Ἀπριλίου τοῦ 1579 μ.Χ. ἐπί Σουλτάνου Μουράτ και Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Σωφρονίου τοῦ Δ'. Ἀπό τότε σουλτανικό φερμάνι ὄρισε ὅτι μόνον οἱ Ὀρθόδοξοι Ἕλληνες νά μεταδίδουν τό Ἅγιο Φῶς.

Ὁ Μάρτυρας Ἐμίρης Τούνομ ἀγίασε και ἄς μήν ἦταν Χριστιανός, διότι βαπτίσθηκε

καθόταν περίλυπος μπροστά στήν ἀριστερή μαρμάρινη κολώνα τῆς Πύλης τοῦ Ναοῦ. Ἐν τῷ μεταξύ, ἐντός τοῦ Ναοῦ ὁ Πατριάρχης τῶν Ἀρμενίων και οἱ Ἀρμένιοι προσεύχονται και παρακαλοῦσαν τόν Κύριο νά λάβουν τό Ἅγιο Φῶς, ἀλλά δυστυχῶς τοῦτο δέν ἐμφανιζόταν. Στό ἀπέναντι τζαμί, ἦταν ἀνεβασμένος για νά κάνει τή συνηθισμένη προσευχή ὁ Ἀραβας Χότζας Ἐμίρης Τούνομ. Ἐξαφνα ὁμως, τό Ἅγιο Φῶς, «σχίζει» τήν κολώνα, πού ἦταν μπροστά στόν Ἕλληνα Πατριάρχη και ἐμφανίζεται θαυμαστά πρὸς μεγάλη χαρά τῶν Ὀρθοδόξων. Ὁ Χότζας βλέποντας τό

στό αἶμα τοῦ μαρτυρίου. Τεμάχια τῶν ἱερῶν λειψάνων του εὐρίσκονται για προσκύνημα στή γυναικεῖα Μονή τῆς Μεγάλης Παναγίας Ἱεροσολύμων, πού ἔκτισε ἡ Ἅγία Μελένη.

Ἡ ἱερά κολώνα, πού «διερράγη» ἀπό τό Ἅγιο Φῶς σώζεται μέχρι σήμερα, μαυρισμένη ἀλλά και εὐωδιάζουσα. Ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι, πρίν μποῦμε στό Ναό τῆς Ἀναστάσεως, τήν ἀσπαζόμεθα, στή σχισμή για εὐλογία. Εἶναι τό πρῶτο θαῦμα μέ τό ὁποῖο μάς ὑποδέχεται ὁ Θεάνθρωπος στό Γολγοθᾶ Του και στόν Παναγιό Του Τάφο, ἕνα θαῦμα συγκλονιστικό και συνεχές.

Ένας σύγχρονος
άσκητής στη
Φαιά Πέτρα
† 1927-2009

Ίερομόναχος
Ευσέβιος Βίττις

Λίγες σκέψεις για τήν όσια μνήμη του
Ένας άγιος τῆς ἐποχῆς μας!

τοῦ Δημ. Μερτζεμέκη

Μιά ακόμη άγία ψυχή, πού στήριξε χιλιάδες ψυχές στό πέρασμά της, μάς άφησε τό 2009. Ένας ακόμη σύγχρονος ΑΓΙΟΣ τοῦ αἵώνα μας, μάς άποχαιρέτησε, αφήνοντας όμως ζωηρά τά ίχνη του στό άθόρυβο άγιο πέρασμά του. Έφυγε στά όγδόντα δύο του χρόνια για νά πάει κοντά σ' Έκείνον πού τόσο πολύ άγάπησε καί ύπηρετήσε σέ όλη του τή ζωή. Πρόκειται για τόν ίερομόναχο γέροντα Ευσέβιο Βίττη, πού τά τελευταία του χρόνια ζοῦσε στό άκριτικό χωριό Φαιά Πέτρα Σιδηροκάστρου (Ν. Σερρών) όπου εἶχε καί τό ταπεινό άσκητήριό του. Τό χωριό αυτό έγινε πασίγνωστο, σημείο αναφοράς κάθε πονεμένης ψυχῆς, όπου προσέτρεχε κόσμος

πολύς ὄχι μόνο ἀπό ὅλη τή χώρα μας, ἀλλά καί ἀπό τή μακρινή μας Κύπρο καί τήν Εὐρώπη. Χιλιάδες οἱ ψυχές πού ἐβρίσκαν ἀνάπαυση καί ἀνακούφιση κάτω ἀπό τό ἀγιαστικό πετραχήλι του. Ἄλλα καί ὁ λόγος πού ἐξέπεμπε ἦταν ξεχωριστός καί γι' αὐτό προσέλκυε καί ὄλο αὐτό τό πλῆθος.

Τό πέρασμά του καί ἡ παραμονή του στά 30 περίπου χρόνια στό ἀκριτικό Σιδηρόκαστρο, θά μείνει ἀνεξίτηλη πνευματικά στή μνήμη ὄλων ἀφοῦ ἐκτός ἀπό τήν τακτική ἐξομολόγηση τῶν ψυχῶν πού τήν ἔκανε μέ περισσή ὑπομονή, ἐπιμέλεια καί πρόγραμμα, πραγματοποιοῦσε παράλληλα καί τίς ἀνεπανάληπτες ἐβδομαδιαῖες, τακτικές ὁμιλίες του, στίς πόλεις τοῦ Σιδηροκάστρου καί τῆς Ἡράκλειας. Πολλοί καί ἐδῶ οἱ ἀκροατές πού προσέρχονταν ἀπό τό Νομό Σερρών καί ὄχι μόνο.

Ὅμως ὁ πολύτιμος χρόνος, γέμιζε καί μέ τήν ἐπικοινωνία πού εἶχε μέ πολλά ἀπό τά πνευματικά του παιδιά, πού εἶχε ἀποκτήσει ἀπό τήν μακροχρόνια διαμονή του στήν Εὐρώπη, κυρίως μέ ἀλληλογραφία. Δεκάδες οἱ ἐπιστολές πού ἐλάμβανε κάθε ἐβδομάδα. Ἄγρυπνοῦσε καθημερινά

«νουθετῶν ἕνα ἕκαστον», ἐπιλύοντας τά ποικιλόμορφα προβλήματα τους μέ τίς ἀπαντήσεις πού ἔστειλε, ἀλλά καί μέ τή μελέτη καί τή συγγραφή τῶν βιβλίων πού ἐξέδιδε κυρίως μέσω τῆς «Ὁρθόδοξης Κυψέλης».

Καί ἐκελοῦσε τά καθήκοντά του αὐτά συχνά μέ φοβερή ὑπομονή καί ἐγκαρτέρηση, παρόλο πού ἡ ὑγεία του ἦταν πολύ ἐπιβαρυνμένη. Ἄφοῦ ὑπέφερε φοβερά ἀπό πόνο στή μέση του γιά πολλά χρόνια, ἀκόμη καί ἀπό τή Σουηδία, ἀλλά καί μέ πολύ σοβαρό πρόβλημα μέ τήν καρδιά του. Τελευταῖα ὅμως προστέθηκε ἀκόμη μιά μεγάλη δοκιμασία: Ἡ ἀσθένειά του καί ἀπό τήν ἐπάρατη νόσο. Καί τά ὑπέμεινε ὄλα αὐτά πάντα μέ τό χαμόγελο, χωρίς νά ἀναφέρεται σ' αὐτά! Συχνά ἔλεγε: «Εὐχαριστῶ τόν Θεό, πού μοῦ ἔδωσε τίς διαφορες ἀσθένειες νά πονῶ, γιά νά καταλαβαίνω καλύτερα τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ποιοῦν καί ὑποφέρουν».

Ὁ π. Εὐσέβιος γεννήθηκε τό 1927, στό χωριό Βλάστη (Μπλάστι) τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας ἀπό εὐσεβεῖς γονεῖς, πού εἶχαν τέσσερα παιδιά. Μετά τίς ἐγκύκλιες σπουδές του στή Μακεδονία μετέβη στήν Ἀθήνα καί στή συνέχεια

στή Γαλλία, Γερμανία και Σουηδία όπου σπούδασε σέ διάφορους κλάδους τῆς Θεολογικῆς Ἐπιστήμης καί τῆς Φιλολογίας. Ἀπ' ὅπου πέρασε ἐργάστηκε καί ἱεραποστολικά. Τά περισσότερα χρόνια διέμεινε στή Σουηδία ὅπου καί χειροτονήθηκε πρεσβύτερος. Ἐκεῖ διέμεινε τόν περισσότερο χρόνο σέ ἕνα ἡσυχαστήριό τοῦ Ἁγίου Νικολάου κοντά στήν πόλη Ratvik τό ὁποῖο δημιούργησε ὁ ἴδιος μέ σκοπό νά ἀφιερῶθεϊ περισσότερο στήν προσευχή, περισυλλογή καί στή συγγραφή, ὅπου προσέρχονταν καί τά πνευματικά του τέκνα, ἀρκετά ἀπό τά ὁποῖα σπούδαζαν στή χώρα αὐτή. Ὅπως μάλιστα γράφηκε στό Δελτίο τῆς Μητροπόλεως Σουηδίας καί πάσης Σκανδιναβίας τό 1979 τό ἡσυχαστήριό του ἀποτελοῦσε «τήν ἀκοίμητον λυχνίαν τῆς Μητροπ. Σουηδίας καί τό ψυχικό θεραπευτήριο τῶν πιστῶν».

Λόγω ὁμως τοῦ ἀκαταλλήλου κλίματος καί κατόπιν προτροπῆς τῶν θεράποντων ἰατρῶν του, ἀλλά καί τοῦ πνευματικοῦ του τό 1980, ἐπέστρεψε στήν Ἑλλάδα καί κατόπιν συννενοήσεώς του μέ τόν τότε Μητροπολίτην Σιδηροκάστρου Ἰωάννην, ἐγκαταστάθηκε στό Ἡσυχαστήριό τοῦ Ἁγίου Χρυσοστόμου καί στή συνέχεια στό ἀσκητήριό κελλί τοῦ Ὁσίου Σάββα (πού ἦταν καί ἄβατο) στήν περιοχή τῆς Φαιᾶς Πέτρας, τά ὁποῖα ἀνήγειρε ὁ ἴδιος, μέ τή βοήθεια τῶν πνευματικῶν του τέκνων. Ἐκεῖ παρέμεινε πλέον γιά 30 περίπου χρόνια μέχρι καί τήν ὁσία τελευτή του.

Παρόλο πού ἦταν μέγας Θεολόγος μέ πο-

λυχνίες σπουδές στήν Ἑλλάδα καί στό ἐξωτερικό καί γνώστης πολλῶν ξένων γλωσσῶν ἀλλά καί συγγραφεύς πολλῶν θεολογικῶν, ἀπολογητικῶν, παιδαγωγικῶν καί ψυχοφελίμων βιβλίων καθῶς καί μεταφραστής ξενόγλωσσων ἀσκητικῶν κειμένων, αὐτό ἦταν σχεδόν ἄγνωστο σέ πολλούς.

Ἡ ταπείνωση καί ἡ ἀπλότητά του ἦταν τέ-

τοια ὥστε ἀκόμη καί στά βιβλία πού ἐξέδιδε ἀπέφυγε νά ἀναφέρει ἔστω καί περιληπτικά τούς τίτλους τῶν σπουδῶν του. Τό μόνο πού ἀνέφερε μπροστά ἀπό τό ὄνομά του ἦταν ἡ λέξη «Ἱερομ.» (δηλαδή ἱερομονάχου).

Κλείνοντας τό παρόν νά ἀναφέρουμε ὅτι στή μνήμη ὄλων μας μένει ὁ ἅγιος γέροντάς μας μέ τήν ὁσιακή μορφή του, πού μέ τήν ἀπλότητά του, τήν ταπείνωση, τήν ἀφιλοχρηματία καί μέ ὅλες τίς ἄλλες ἀρετές του ὁδήγησε τόσα καί τόσα πνευματικά παιδιά του ὡς ὁδοδείκτης στήν ὁδό τῆς σωτηρίας.

Καλή ἀντάμωση καί καλή ἀνάσταση ἁγιε γέροντά μας! Τήν εὐχή σου νά ἔχομε!

www.zoiforos.gr

ΛΙΒΑΝΙ

γνήσιο άγιορείτικο θυμίαμα

γνήσιο θυμίαμα

Φτιάχνουμε γνήσιο μοναστηριακό θυμίαμα με τά εξής άρώματα:

Χερουβικό, Τριαντάφυλλο, Γαρδένια, Μύρο, Βηθλεέμ, Άξιον Έστί, Μύρο του Σάρωφ, Νυχτολούλουδο, Αναστάσιμο, Άγγελικό, Άθως, Άνθος Έρήμου, Βυζαντινό, Σταυρολούλουδο, Τριαντάφυλλο με κεχριμπάρι, Φούλι, Σύπερ Συσκευασία: τέταρτο, μισόκιλο, κιλό

βιβλίο "Ο ΙΗΣΟΥΣ ως ΕΡΩΤΑΣ και ΕΡΑΣΤΗΣ"

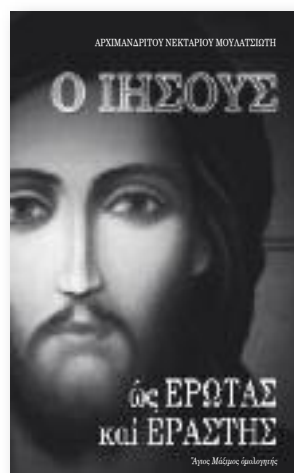
του Γέροντος π. Νεκταρίου Μουλατσιώτη

**Κυκλοφόρησε τό Πάσχα του 2009 σέ 6.000 αντίτυπα
και έξαντλήθηκε. Τώρα κυκλοφορεί σέ 2η έκδοση.**

Ένα νέο βιβλίο του Γέροντος π. Νεκταρίου Μουλατσιώτη πού ήδη γίνεται άνάρπαστο. Μέσα από τό βιβλίο αυτό θά μάθετε:

- * Που πάει ή ψυχή μετά τόν θάνατο,
- * Πως είναι ή Κόλαση
- * Πως είναι ό Παράδεισος

- * Γιατί ό άνθρωπος πεθαίνει
- * Γιατί ένας άνθρωπος πεθαίνει μικρός και ό άλλος μεγάλος
- * Γιατί έγινε τό σκίσμα μεταξύ Όρθοδόξων και Λατινών
- * Γιατί έμεις έχουμε Τέμπλο ένω οι Λατινοί δέν έχουν και πολλά άλλα σημαντικά θέματα πού ανάλυνται σέ αυτό τό βιβλίο.

“Θαυμαστές ιστορίες”

**Μόλις σταύρωσε ο Γέροντας
μέ τό σταυρό του τό παιδί μας,
μίλησε άμέσως!**

Η κ. Μαρία και ο κ. Γεώργιος Βελλής είναι κάτοικοι τής Κυπαρισσίας Μεσσηνίας. Ο γιός τους Αϊμιλιανός, σχεδόν 3 ετών, δέν μιλοῦσε καθόλου. Ήβγαζε μόνον άναρθρες φωνές. Θα πρέπει μάλιστα να τονίσουμε πώς τήν περίοδο που δέν μιλοῦσε, είχαν επισκεφθεί και λογοθεραπευτή, ο οποίος άφοῦ εξέτασε τόν Αϊμιλιανό, διέγινωσε πώς τό παιδί έχει μείνει πίσω, καθώς για τήν ηλικία του, ή φυσιολογική εξέλιξη στην όμιλία του θα ήταν να λέει τουλάχιστον 40 με 50 λέξεις, ενώ τώρα δέν μιλοῦσε καθόλου. Μόνον έβγαζε άναρθρες κραυγές.

Οί δικοί τους άνθρωποι τούς ενθάρρυναν να μην στεναχωριούνται και ότι, περνώντας ο καιρός, τό παιδί τους θα μιλήσει. “Όμως ο καιρός περνοῦσε, τό παιδί έφτασε 3 ετών και δέν έλεγε ούτε «μαμά»... Άποφάσισαν λοιπόν να έλθουν να συναντήσουν τόν Γέροντα Νεκτάριο, επειδή είχαν άκούσει να γίνονται τόσα πολλά καλά, όταν προσευχόμενος, σταυρώνει τόν κόσμο με τό θαυματουργό σταυρό του. Πράγματι ήλθαν και άς δοῦμε τί ακριβώς μάς διηγούνται οί ίδιοι:

«Όταν ήρθαμε στό Μοναστήρι στό Τρίκορφο, ο Γέροντας Νεκτάριος ήταν στό Άρχονταρίκι τής Μονής. Όταν είδε τόν μικρό Αϊμιλιανό, τόν ρώτησε πώς είναι τό όνομά του κι εμείς του είπαμε πώς ο μικρός δέν μιλάει. Τότε ο Γέροντας πλησίασε τόν Αϊμιλιανό και τόν σταύρωσε με τόν σταυρό που φορά επάνω του. Η άλήθεια είναι πώς κι εμείς είχαμε τήν πρόθεση να ζητήσουμε από τόν Γέροντα να σταυρώσει τό γιό μας, άλλωστε αυτός ήταν ο λόγος που είχαμε έρθει στό Μοναστήρι, αλλά πριν καν του τό ζητήσουμε, εκείνος πρώτος μάς πρόλαβε και σταύρωσε τόν Αϊμιλιανό. Ο Γέ-

‘Ο Γέροντας με τήν οικογένεια του κ. Γεωργίου και τής κας Μαρίας Βελλή

ροντας άφοῦ τόν σταύρωσε, μάς είπε να μην ανησυχούμε γιατί τό παιδί θα μιλήσει.

Και πράγματι! Τό αποτέλεσμα ήταν τόσο άμεσο, αλλά και έντυπωσιακά άναπάντεχο να γίνει μέσα σε λίγα λεπτά! Άμέσως μόλις τόν σταύρωσε και βγήκαμε από τό Άρχονταρίκι, ο Αϊμιλιανός άρχισε να λέει λέξεις! Δέν πιστεύαμε στ’ αυτιά μας! Μάλιστα επισκεφθήκαμε και τόν χώρο που βρίσκονται τά παραδοσιακά προϊόντα τής Μονής και κει ο μικρός, βλέποντας τά διάφορα άντικείμενα, άρχισε να μάς τά δείχνει και να τά λέει με τά όνόματά τους! Άρχικά όχι έντελώς καθαρά, αλλά σταδιακά και σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα έλεγε τίς λέξεις πεντακάθαρα, προς έκπληξη και πολλών γνωστών μας που όταν είδαν τόν Αϊμιλιανό κατάλαβαν άμέσως τήν διαφορά! Τό παιδί μας, χάρις στό σταύρωμα από τό Γέροντα π. Νεκτάριο Μουλατσιώτη, τόν Άπρίλιο του 2009, μιλάει κανονικά και δέν έχει σήμερα άπολύτως κανένα πρόβλημα. Δοξάζουμε τόν Θεό και μέσα από τήν καρδιά μας ευχαριστοῦμε τόν Γέροντα που ο Θεός τόν χρησιμοποίη και μέσα από αυτόν κάνει τόσα θαύματα και σημεία!

*Μαρία και Γεώργιος Βελλής
Κυπαρισσίας Μεσσηνίας*

Μέ σταύρωσε ὁ Γέροντας μέ τόν σταυρό του καί ὁ πολύποδας ξαφνικά ἐξαφανίστηκε!

Ονομάζομαι Θεοδώρα Γεωργοπούλου καί εἶμαι κάτοικος Πατρῶν. Εἶχα μπεῖ στό Νοσοκομεῖο καί μετά ἀπό ἐξετάσεις, οἱ γιατροί διέγνωσαν καί μέ ἐνημέρωσαν πώς εἶχα πολύποδα στή χολή. Μοῦ συνέστησαν νά χειρουργηθῶ. Ἐγώ ὁμως δέν ἔκανα ἐγχείρηση καί μετά ἀπό μερικούς μήνες ἔκανα ὑπερηχογράφημα. Ὁ πολύποδας εἶχε μεγαλώσει στά 12 ἑκατοστά. Ἐγώ καί πάλι δέν ἔκανα οὔτε χειρουργεῖο, ἀλλά οὔτε καί πῆρα κάποια φαρμακευτική ἀγωγή. Ἀφοῦ πέρασαν περίπου 3-4 μήνες ἔκανα κι ἄλλο ὑπερηχογράφημα καί ὁ πολύποδας εἶχε αὐξηθεῖ στά 17 ἑκατοστά. Πῆγα τότε στό χειρουργό ἰατρό καί μοῦ εἶπε νά χειρουργηθῶ ἐσπευσμένα γιατί ὁ πολύποδας μεγαλώνει. Ἐγώ καί πάλι ὁμως ἀποφάσισα νά μὴν κάνω τήν ἐγχείρηση.

Μετά ἀπό κάποιο διάστημα, ἐπισκέφθηκα τήν Ἱερά Μονή Ἀγίων Αὐγουστίνου καί Σεραφεῖμου τοῦ Σαρῶφ στό Τρίκορφο Φωκίδος. Ἐκεῖ ἔπεσε στά μάτια μου ἕνα φυλλάδιο μέ τόν τίτλο «Ἀληθινές ἱστορίες» στό ὁποῖο ἀφοῦ ἔριξα μιά ματιά πῆγα ἀμέσως στόν Ἠγούμενο πατέρα Νεκτάριο Μουλατσιώτη. Τοῦ εἶπα τό πρόβλημά μου καί τοῦ ζήτησα νά μέ σταυρώσει μέ τό Τίμιο Ξύλο πού ἔχει στό σταυρό του. Ἐκεῖνος μέ σταύρωσε καί μοῦ εἶπε νά ἔρθω στό Μοναστήρι τρεῖς φορές γιά νά μέ σταυρώσει. Τήν δεύτερη φορά πού ἦρθα καί τήν στιγμή ἀκριβῶς πού μέ σταύρωνε ὁ Γέροντας Νεκτάριος, κατάλαβα πώς κάτι μοῦ συνέβαινε. Ἐνιωσα κάτι σάν φτερούγισμα. Μάλιστα, ἐκείνη τήν ὥρα ἀκριβῶς, μέ ρώτησε ὁ Γέροντας ἂν νιώθω κάτι κι ἐγώ τοῦ εἶπα «ναί». Στό Μοναστήρι ἦρθα καί τρίτη φορά, ὅπως μοῦ εἶχε πει ὁ Γέροντας. Ἀφοῦ μέ σταύρωσε, μοῦ συνέστησε νά κάνω τώρα ὑπερηχογράφημα καί ταυτόχρονα μέ πολύ σιγουριά μέ πληροφόρησε, ὅτι ὁ πολύποδας ἔχει εξαφανιστεῖ καί ὅτι πλέον εἶμαι

Ὁ Γέροντας μέ τήν κυρία Θεοδώρα Γεωργοπούλου.

ἐντελῶς ὑγίης. Οἱ γιατροί θά σοῦ τό ἐπιβεβαιώσουν.

Πράγματι! Ἐκανα ἀμέσως ὑπερηχογράφημα καί ὁ γιατρός μου μέ ἐνημέρωσε ὅτι δέν ὑπάρχει πιά πολύποδας, ἔχει εξαφανιστεῖ! Στή συνέχεια πῆγα σέ ἄλλους δύο διαφορετικούς γιατρούς. Ἐκανα ὑπερηχογράφημα καί στούς δύο. Καί στίς δύο περιπτώσεις καί οἱ δύο γιατροί μοῦ ἀπάντησαν πώς δέν ἔχω πολύποδα! Ὁ Γέροντας ἐπιβεβαιώθηκε ὅπως μοῦ τά εἶχε πει. Ἐνα μόνον μπορῶ νά πῶ. Δόξα σοι Κύριε δόξα σοι! Ἀπό τότε ἐπισκέπτομαι συχνά τήν Ἱερά Μονή γιά νά ἐκκλησιαστώ, ἀλλά καί γιά νά πάρω τήν εὐχή τοῦ Γέροντα, εὐχαριστώντας τον γιά τήν μεσολάβηση τῆς προσευχῆς του, στό θαῦμα πού μοῦ ἔκανε ὁ θαυματουργός σταυρός του.

Θεοδώρα Γεωργοπούλου
Κλειτίου 1
Πάτρα

Δύο αδέρφια απέκτησαν παιδιά μετά από πολλά χρόνια, όταν τούς σταύρωσε ο Γέροντας με τό Τίμιο Ξύλο.

‘Ο Γέροντας με τόν κ. Πέτρο Τσίργιαλο, τήν σύζυγό του και τό μικρό αγοράκι τους.

‘Ο Γέροντας με τήν κα Κωνσταντίνα Τσίργιαλου, τόν σύζυγό της και τά δίδυμα παιδιά τους.

Αέγομαι Κωνσταντίνα Τσίργιαλου και ό αδελφός μου λέγεται Πέτρος Τσίργιαλος και θά σάς δώσω τήν δική μου μαρτυρία αλλά και του αδελφού μου, που συμβαίνει νά είναι παρόμοια, γιά τήν μεγάλη εύλογία που δεχθήκαμε μετά από τίς προσευχές του Γέροντα Νεκταρίου, όταν μάς σταύρωσε με τόν θαυματουργό σταυρό του.

Έφτασα στό Μοναστήρι του Άγιου Αύγουστίνου και Άγιου Σεραφείμ στό Τρίκορφο, τόν Αύγουστο του 2008, ύστερα από παρότρυνση μιās φίλης, τής οποίας ή μητέρα είχε έρθει στό Γέροντα γιά κάποιο πρόβλημα ύγείας που είχε ή ίδια. Συγκεκριμένα μάς εξήγησε ή φίλη μου, ότι ό Γέροντας έχει ένα σταυρό που περιέχει Τίμιο Ξύλο και τόν οποίο φοράει συνεχώς επάνω του και όταν σταυρώνει τούς ανθρώπους γίνονται θαύματα, άρρωστοι θεραπεύονται και άν είναι άτεκνα ζευγάρια αποκτούν παιδιά.

Είμαι παντρεμένη έδω και 6 χρόνια με τόν σύζυγό μου και δυστυχώς όλα αυτά τά χρόνια δέν

καταφέραμε νά αποκτήσουμε ένα παιδάκι. Τό συζήτησα λοιπόν με τό σύζυγό μου, καθώς και με τόν αδελφό μου Πέτρο και τήν νύφη μου, γιατί όπως σάς είπα, είχαν κι εκείνοι τό ίδιο πρόβλημα με έμάς, άφου είναι παντρεμένοι 10 χρόνια και δέν είχαν κάνει κι αυτοί ένα παιδάκι.

Άποφασίσαμε λοιπόν νά πάμε όλοι μαζί στό Μοναστήρι γιά νά μάς σταυρώσει ό Γέροντας με τόν θαυματουργό σταυρό του και νά προσευχηθεί γιά μάς. Μάλιστα ό Γέροντας μάς είπε ότι χρειάζεται νά πάμε τρεις φορές γιά νά μάς σταυρώσει, γιατί έχουμε σοβαρό πρόβλημα και γι αυτό ούτε έγώ, αλλά ούτε και ό αδελφός μου είχαμε καταφέρει νά αποκτήσουμε παιδάκι.

‘Ο Γέροντας όμως, μάς είπε νά μήν άνησυχούμε, νά ξεομολογηθούμε, νά κοινωνήσουμε και νά προσευχόμαστε.

Άκόμη μάς είπε ότι θά κάνουμε παιδιά και μάλιστα τό δεύτερο όνομα από τό πρώτο παιδί που θ’ αποκτήσουμε νά τό ονομάσουμε Σεραφείμ.

Πράγματι, οί προσευχές του Γέροντα είσα-

κούστηκαν, ό Σταυρός του είναι όντως θαυματουργός, αλλά και όλα όσα μάς είχε πεί πραγματοποιηθήκαν! Σήμερα έχουμε αποκτήσει δύο υγιέστατα παιδάκια, δίδυμα, ένα αγοράκι κι ένα κοριτσάκι! 'Ο αδελφός μου έχει επίσης ένα υγιέστατο αγοράκι! Τό καλοκαίρι τοῦ 2010 θά βαπτίσουμε τά παιδιά μας όπως μάς εἶπε καί ό Γέροντας.

Δέν θά σταματήσουμε ποτέ νά δοξάζουμε καί νά ευχαριστοῦμε μέσα από τά βάρη τῆς καρδιάς

μας, πρώτα τό Θεό καί ὕστερα τό Γέροντα πού μάς σταύρωσε καί διαμέσου τῶν προσευχῶν του ό Τιμιος Σταυρός του ἔκανε καί σέ ἐμᾶς τό θαῦμα του!

Ἀθήνα, Ἰανουάριος 2009
τά ἀδέλφια

Κωνσταντῖνα Τσίργιαλου καί
Πέτρος Τσίργιαλος
Μυωνίας 17-19

Ἅγιος Δημήτριος / Ἀθήνα

Ποθοῦσα ἕνα παιδάκι, ό Γέροντας μέ σταύρωσε καί μοῦ εἶπε πώς ό Θεός θά μοῦ δώσει κοριτσάκι!

Μέ αυτό τό γράμμα, θά ἤθελα νά ἐκφράσω τίς ευχαριστίες μου, τήν εὐγνωμοσύνη μου, τήν ἐκτίμηση καί τήν πίστη μου - λέξεις πολύ λίγες γι' αυτό πού αισθάνομαι- στόν Γέροντα Νεκτάριο Μουλατσιώτη.

Γνώρισα τόν πατέρα Νεκτάριο πρίν από δύο χρόνια, από μιά πολύ ἀγαπημένη φίλη καί ἀληθινό «άνθρωπο» τή Φώφη. Νά εἶναι καλά...

Πραγματικά ό Θεός τήν ἔστειλε νά μοῦ μιλήσει γιά τόν πατέρα Νεκτάριο. Ἄπό τήν πρώτη συνάντηση πού εἶχα πάει γιά ἐξομολόγηση στό Γέροντα, τοῦ εἶπα ὅτι ἤμουν παντρεμένη μέ τόν σύζυγό μου καί θέλαμε νά κάνουμε παιδί. Μέ τήν καλοσύνη, τήν δύναμη, τήν ἀπεραντοσύνη του μέ σταύρωσε μέ τόν ἐπιστήθιο σταυρό του μέ τό Τιμίο Ξύλο καί προσευχήθηκε.

Τό καλοκαίρι ἐπισκεφθήκαμε τήν Μονή τῶν Ἁγίων Αὐγουστίνου καί Σεραφεῖμ τοῦ Σαρώφ μέ τό σύζυγό μου.

Ἡ δίψα, ἡ λαχτάρα καί ἡ χαρά μας νά συναντήσουμε τό Γέροντα Νεκτάριο ἦταν μεγάλη. Μόλις περνᾶς τήν πύλη τῆς Μονῆς νιώθεις κάτι θεῖο, γαλήνιο, ἀπέραντα φωτεινό, μοναδικό. 'Ο θεῖος λόγος, μαζί μέ τό σταύρωμα τοῦ πατρός Νεκταρίου, καθώς καί ό ἀγιασμός τῆς Μονῆς, μάς ὄπλισε μέ δύναμη καί αἰσιοδοξία. Σέ ἕνα μήνα ἤμουν ἔγκυος! Ἐνημέρωσα τόν πατέρα Νεκτάριο, τόν ὁποῖο συναντήσαμε προκειμένου νά εὐλογήσει τήν ἔγκυμοσύνη μου. Τότε μοῦ εἶπε: «Κοριτσάκι θά εἶναι, τό μόνο πού πρέπει νά κάνεις εἶναι ἕνα εὐχέλαιο τόν τρίτο, τόν ἕκτο καί τόν ἕνατο μήνα καί όλα θά πᾶνε κατ' εὐχήν. Θά γεννησεις χωρίς δυσκολίες». Ἔτσι κι ἔγινε! Γέννησα χωρίς προβλήματα καί δυσκολίες ἕνα υγιέστατο κοριτσάκι!

Τά λόγια εἶναι πολύ λίγα γιά νά μπορέσεις νά ἐκφράσεις τά συναισθήματα τῆς χαρᾶς, ἀγάπης, εὐγνωμοσύνης καί ευχαριστίας πρὸς τόν πατέρα Νεκτάριο.

Ἄπό τά βάρη τῆς καρδιάς μου θέλω νά ἐκφράσω ἕνα ἀπέραντο ευχαριστῶ στό Θεό καί στό Γέροντα Νεκτάριο πού μέ τήν εὐλογία τοῦ ἐπιστήθιου σταυροῦ του μέ τό Τιμίο Ξύλο καί μέ τήν δύναμη τῆς προσευχῆς του, ἔχουμε σήμερα τό παιδάκι μας! 'Ο Θεός νά σᾶς ἔχει καλά.

Μέ πολύ σεβασμό, ἀγάπη καί εὐγνωμοσύνη, ζητῶ τίς εὐχές σας

Ἄπό τόν πατέρα Νεκτάριο πρίν από δύο χρόνια, από μιά πολύ ἀγαπημένη φίλη καί ἀληθινό «άνθρωπο» τή Φώφη. Νά εἶναι καλά...

Ἄπό τόν πατέρα Νεκτάριο πρίν από δύο χρόνια, από μιά πολύ ἀγαπημένη φίλη καί ἀληθινό «άνθρωπο» τή Φώφη. Νά εἶναι καλά...

Ἄπό τόν πατέρα Νεκτάριο πρίν από δύο χρόνια, από μιά πολύ ἀγαπημένη φίλη καί ἀληθινό «άνθρωπο» τή Φώφη. Νά εἶναι καλά...

Ἀναστασία Δημητρίου
Ζεφύρων 14 Ἁγία Παρασκευή- Ἀθήνα

νέα είδη πού φέραμε από τὰ Ἱεροσόλυμα

κρεμαστό
εὐλογίας
μεγάλο (11cm
ύψος)
μέ λαδάκι καί
χῶμα ἀπό τὰ
Ἱεροσόλυμα
(γιά τό αὐτοκί-
νητο, ἡ τό σπίτι
σας).

σταυρός
σέ ξύλο
ἐλιάς πού
γράφει τό
Πάτερ
ἡμῶν...

Ἀγαπητοί μας ἀδελφοί,
σέ πρόσφατο προσκύνημά
μας στούς Ἁγίους Τόπους
φέραμε κάποια εἶδη (σέ
περιορισμένο ἀριθμό) τὰ
ὅποια μπορείτε νά πάρετε
γιά νά ἔχετε εὐλογία ἀπό
τούς Ἁγίους Τόπους καί
ταυτόχρονα νά βοηθήσετε
καί τό νεόκτιστο Μονα-
στήρι μας πού ἔχει τόσες
ἀνάγκες... Εὐχαριστοῦμε...

νεα μπρελόκ

μπρελόκ δερμάτινο μέ παραστάσεις ἀπό
τόν Πανάγιο Τάφο, τόν Γολγοθά καί τόν
σταυρό τῆς ἐρήμου τῆς Ἰουδαίας.

νεα μπρελόκ

μπρελόκ μέ χῶμα
ἀπό τὰ Ἱεροσόλυμα
μέ τήν Παναγία τήν
Ἱεροσολυμίτισσα.

σέ μαγνήτη

ΞΥΛΙΝΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

εὐλογίας μέ

ΜΑΓΝΗΤΗ

διαστάσεων

6 cm X 7 cm).

Περιέχει λαδάκι

καί χῶμα ἀπό τὰ

Ἱεροσόλυμα καί εἰκόνα

τῆς Παναγίας τῆς

Ἱεροσολυμίτισσας.

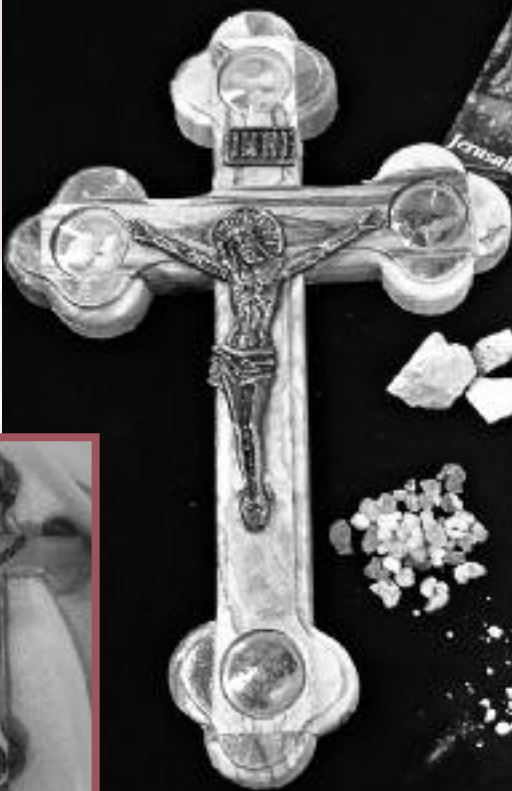
ΕΥΛΙΝΟΙ ΣΤΑΥΡΟΙ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

μέ εύλογίες & χῶμα από τήν Ἁγία Γῆ.

Σταυρός μεγάλος μέ εύλογίες στά 4 σημεῖα του

Περιέχει λιβάνι, πέτρα, χῶμα
& σταυρολούλουδο ἀπό τήν Ἁγία Γῆ.

Διάσταση 17.5 X 11.5cm

Σταυρός μικρός

μόνο μέ χῶμα.

Διάσταση 13 X 8.50
cm (μικρός)

ΦΥΛΑΧΤΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ μέ πολλές εύλογίες

Κάθε χειροποίητο φυλαχτό περιέχει
μέσα ὅλες τίς κάτω εύλογίες:

- Βραχάκι ἀπό τόν Φρικτό Γολγοθά.
- Ἀγιολούλουδο ἀπό τόν Πανάγιο Τάφο.
- ἀγνό κερύ ἀπό τήν σφράγιση τοῦ Παναγίου Τάφου.
- κορδέλλα ἀπό τήν λιτάνευση στή Γεθσημανή.
- Μύρο ἀπό τόν Πανάγιο Τάφο.

- Λαδάκι ἀπό τίς κανδήλες πού καίνε στόν Γολγοθά καί στόν Πανάγιο Τάφο.

άσημένιο δαχτυλίδι προσευχής

1

μέ την εὐχή Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με

2

μέ σταυρό & κόμπους για προσευχή

3

νέο

- NO 58
- NO 60
- NO 61
- NO 63

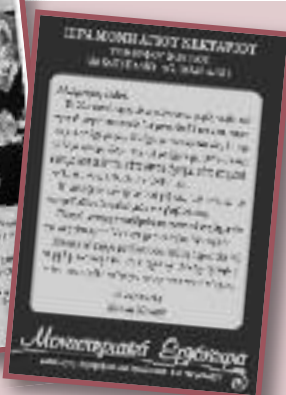
Μετρήστε κάποιο δαχτυλίδι σας στους κύκλους για να βρείτε τό νόμυρό σας.

άσημένια χειροπέδα μέ την εὐχή

νέο

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με

4

Παρακαλοῦμε ζητείστε μας να σας στείλουμε καί τόν ΕΓΧΡΩΜΟ ΚΑΤΑΛΟΓΟ μέ τά ἐργόχειρα τῆς Μονῆς γιά τίς παραγγελίες πού κάνετε γιά να βοηθήσετε μέ αὐτόν τόν τρόπο τό Μοναστήρι τῶν Ἁγίων μας Νεκταρίου καί Φανουρίου.

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΙΚΕΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ

1 ΤΕΤΑΡΤΗ 5 ΜΑΪΟΥ 2010, προσκύνημα στον Άγιο Έφραϊμ Νέας Μάκρης, ημέρα εορτής του Αγίου Έφραϊμ. **Τιμή εισιτηρίου 10 €**

2 ΣΑΒΒΑΤΟ 22 ΜΑΪΟΥ 2010 προσκύνημα α) στον Άγιο Νεκτάριο Αιγίνης β) στη Μονή Παναγίας Χρυσολέοντισσας και γ) στη Μονή Αγίου Μηνᾶ **Τιμή εισιτηρίου 30 € (όλα τά εισιτήρια πληρωμένα)**

3 ΤΡΙΤΗ 15 ΙΟΥΝΙΟΥ 2010 προσκύνημα στα Μοναστήρια του Τρικόρφου α) Στην Ίερά Μονή Αγίου Αύγουστίνου και Σεραφεΐμ Σαρώφ, ημέρα εορτής Αγίου Αύγουστίνου και τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἀγίας Μόνικας καί β) Στην Ίερά Μονή Αγίου Νεκταρίου Τρικόρφου (ὅπου θά προσκυνήσουμε καί τό ράσο τοῦ Αγίου Ἰωάννου τοῦ Μαξίμοβιτς τοῦ θαυματουργοῦ καί ἰαματικοῦ). **Τιμή εισιτηρίου 20 €.**

♦ **Γιά δηλώσεις θέσεων στά τηλέφωνα 210-97.38.478 καί 210-88.22.364 Ἀναχώρηση τῶν πούλμαν ἀπό Πλατεία Ὁμονοίας Ἀθηνῶν καί ἀπό τήν Ἡλιούπολη Ἀθηνῶν.**

DVD “Ὀδοιπορικό στήν Ἀγία Γῆ”

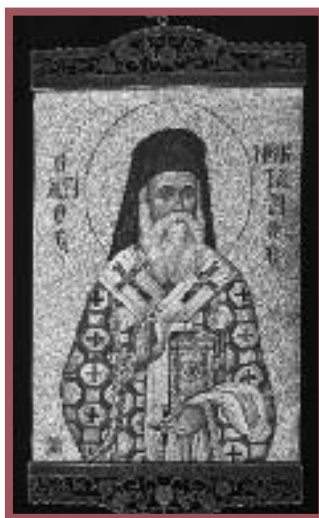

Ἐνα DVD πού ἀφηγεῖται ὁ Λυκοῦργος Μαρκούδης καί μᾶς ταξιδεύει στήν Ἀγία Γῆ, ἐκεῖ πού διαδραματίσθηκαν τά κορυφαῖα γεγονότα τῆς Παλαιᾶς καί τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ποιὸς ἀπὸ ἐμᾶς δέν φαντάσθηκε καί δέν ἐπεθύμησε νά γνωρίσει τό σπήλαιο τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ μας, τά μέρη-πού κήρυξε κι ἔκανε τά θαύματά Του, τόν φρικτὸ Γολγοθᾶ, τόν Πανάγιο καί Ζωοδόχο Τάφο. Τὸ “Ὀδοιπορικό στήν Ἀγία Γῆ” ἀποτελεῖ ἀκριβῶς μία εὐκαιρία γιά νά γνωρίσουμε τοὺς πῖο ἱερούς τόπους ὁλόκληρου τοῦ κόσμου, ἔτσι ὅπως τοὺς συναντάει ἕνας σημερινὸς προσκυνητής.

Γιά παραγγελίες: τηλ. 26340-44391

Όσο δύσκολοι κι αν είναι οι καιροί μας, ως ενώσουμε όλοι τις προσπάθειές μας και άλλοι από τό υστέρημα, άλλοι από τό περισσευμά τους, αλλά όλοι μαζί ως αγωνιστοῦμε νά συνεχίσουμε τά ἔργα στόν Ἱερό Ναό τῶν Ἁγίων μας Νεκταρίου καί Φανουρίου μέχρι τήν ολοκλήρωσή τους.

Οπως ξέρετε, τό ἔργο γιά τήν ολοκλήρωση τοῦ Ναοῦ εἶναι πολυδάπανο. Τά μάρμαρα δέν ἔχουν ἐξοφληθεῖ καί ἀκολουθεῖ ὁ ὑπόλοιπος ἐκκλησιαστικός ἐξοπλισμός μέ τέμπλο, στασίδια, πολυελαίους, προσκυνητάρια κι ἄλλα λειτουργικά εἶδη. Τό κυριότερο δέ πρέπει νά ξεκινήσουμε τήν ἀγιογράφιση τοῦ Ναοῦ ἡ ὁποία ἐπίσης εἶναι ἔργο πολυδάπανο καί ἀπαιτεῖ πολύ χρόνο. Μέχρι τώρα, δέν μᾶς ἐγκαταλείψατε καί μέ τήν χάρη τοῦ Θεοῦ τό ἔργο συνεχίζεται. Εἴμαστε εὐγνώμονες στήν ἀγάπη σας καί στήν ἀμέριστη βοήθειά σας καί γι' αὐτό

ὡς ἀντίδωρο τῆς ἀγάπης σας, σᾶς ἀποστέλουμε ὡς δῶρο 2 πανέμορφες εἰκόνες κεντημένες, μία τῆς Κυρίας Θεοτόκου καί μία τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, διαστάσεων 35x20 ἐκ.

σέ ὅσους ἀποστέλλουν ὡς δωρεά γιά τόν Ἱερό Ναό τῶν Ἁγίων τό χρηματικό ποσό τῶν 100 εὐρώ. Θερμά σᾶς εὐχαριστοῦμε. Οἱ Ἁγιοί μας ἄς εἶναι παντοτεινοί προστάτες σας.
Γερόντισσα Μόνικα καί οἱ ἐν Χριστῷ ἀδελφές

ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ (12 -18 ἐτῶν) ΣΤΟ ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ

Ἡ κατασκηνωτική περίοδος γιά τά κορίτσια ἡλικίας 12-18 ἐτῶν ξεκινᾷ αὐτήν τήν χρονιά στίς κατασκηνώσεις πού ἔχει δημιουργήσει ὁ Γερόντάς μας π. Νεκτάριος καί σέ ἕνα ιδιαίτερα ὁμορφα διαμορφωμένο χῶρο, στό Τρίκορφο Φωκίδος.

Ἡ περίοδος εἶναι ἀπό 13 ΕΩΣ 26 ΙΟΥΛΙΟΥ.

Μπορεῖτε νά δηλώσετε θέσεις στό τηλέφωνο τῆς Ἱεραῆς Μονῆς μας: 26340-44391